

Kč 14,40 / Sv. 008

MOBA

Něm. DM 2,50 / Švýc. Fr 2,00

DINO LAND

NAVRAŤ DINOSAURY

HOREČKA

Manfred Weinland

Rakousko S 16 / Francie F 9,00 / Itálie L 2 000 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 175 / 7-94

Pomalým, majestátním pohybem klesal do hlubiny. Slaná voda teple a měkce halila jeho tělo. Z temna jezera se nořily šarlatově rudé a jedovatě zelené skupiny korálů na útesech, které trčely jako bizarní drápy.

Tady byl domov kanibalů, místo bez návratu...

Sy Kidredge nevěděl, že se mu to zdá. Pro něj to byla skutečnost. Záhadná nemoc, kterou ho nakazil moskyt starý sto dvacet milionů let, zatemňovala jeho ducha šílenstvím...

Když Jim Harryhausen setřásl pouta neklidného spánku, seděl mu Sy Kidredge jako mohutná žába na břiše a svíral mu oběma rukama krk.

„Copak jste přebíral, seržante?“ obořil se ospale Harryhausen na svého podřízeného.

Kidredge na to odpověděl tím, že škrtil tak, jak se to naučil během speciálního výcviku právě od Harryhausena. Když pak překvapený a současně šokovaný chtěl zareagovat, bylo už pozdě...

Přímo vedle vraha se zvedl Bill Carson, urostlý chlapík s ostrými rysy. Když zjistil, co se odehrálo před jeho zraky v pološeru protáhlé místnosti, pronikavě se rozkřičel.

Kidredgeho zmatený sen skončil stejně rázně jako emoce, které ho doprovázely. Rychle seskočil ze své oběti a zasadil Carsonovi prudkou ránu pěstí. Tím ovšem nedokázal zabránit, aby nenastal rozruch.

Vzápětí se všichni probrali. Zmatek ještě více vzrostl, když se dva vojáci vrhli na Kidredga a snažili se ho přemoci. Seržant kolem sebe mlátil jako pominutý. V jeho šílenství a posedlosti zabíjet ho nedokázali zastavit spojenými silami ani dva soupeři, kteří mu byli vzrůstem přinejmenším rovnocenní.

Vysmekl se z jejich sevření a rychlými kroky zamířil k východu z místnosti, která byla upravená jako karanténní zóna. Teprve když dveře nepovolily, uvědomil si, že je zavřeli. Je všechny.

Ti, kteří se pustili za ním, najednou strnuli, protože další dva vojáci se také přestali ovládat a mlátili kolem sebe, řvali a vyvíjeli podobně ničivou energii jako Kidredge. V okamžiku se rozpoutala bezuzdná rvačka.

Kidredge jako by rázem zjihl. Zády se opíral o chladnou stěnu a pomalu se sesouval dolů, až se ocitl v dřepu, a sledoval divoký souboj, který jako by se sváděl jen pro jeho potěšení. Vypadalo to, že má z té pranice potěšení. Lindbergh – černochoch a jeden z těch dvou, kteří upou-

tali pozornost ostatních – začal najednou hlasitě zpívat. Píseň, kterou prozpěvoval, používaly kdysi celé generace otroků při pracích na plantážích, aby si alespoň nějak zpříjemnily kruté zajetí.

Lindbergh zpíval tak nadšeně, že si ještě snadněji poradil s těmi, kteří se na něj vrhali. První z nich už se smířili s tím, že se pomátli, a couvali před ním.

Casallo, druhý z pomatených, si naproti tomu vyhledal velice silného soupeře: sebe samotného. To, co nedokázali ostatní, vyřídil sám s vášnivostí, která se dala zdůvodnit snad jen předtím skrývaným sklonem k sadismu.

Zdánlivě bez příčiny začal rozdávat rány po okolí a tu a tam dal i sobě. Vypadal při tom jako komik z němé grotesky.

Když se konečně otevřely dveře a dovnitř se vhrnuly pořádkové síly, Kidredge pořád ještě seděl jako nevinátko v bezprostřední blízkosti dveří a blaženě se usmíval.

Když pak vojáci v uniformách za chvíli spoutali Casalla a Lindbergha a nastal konečně takový klid, že si všimli i Harryhausenovy mrtvoly, bylo místo, kde po celou dobu seděl Kidredge, najednou prázdné.

Výstřel urval z rámu dveří velký kus a hlasitě se rozlehl po úzké chodbě. Byl to takřka zázrak, že Allan Hunter neutrpěl trvalé následky. Ale na to dbal stejně málo jako osoby, které stály kolem něj.

Nikdo neplýtlval myšlenkami na takové detaily. Vzduch byl plný prachu a ještě dříve, než se stačil pořádně rozkoukat, ozval se křik majora Healyho: „Vpřed! Útokem!“

Jedno kopnutí a dveře se rozlétly dovnitř. Postupně, jako by na řetízku, vojáci s namířenými samopaly vběhli do Nadina pokoje, odkud se před chvílí ozval jiný výstřel. Allanu Hunterovi se takřka zastavilo srdce.

To on sám zavolal vojáky k pokojí své přítelkyně. Že Nad'a byla více než jen Hunterovou kolegyní, nikdo nevěděl a teď už to ostatně ani nebylo důležité. Protože Nad'a byla zřejmě mrtvá. Mrtvá! Proto se Hunter zpočátku ani neodhodlal vejít dovnitř za vojáky, kteří tam

vtrhli téměř jako do teroristického doupěte.

Bezděky očekával další výstřely. Konfrontaci s Frohnem, který se Nadi zmocnil a dokonce krátce telefonoval s Hunterem. Norman Frohn, který společně s nimi tvořil tým, jenž měl prozkoumat pravěké jezero, které se objevilo v DINOLANDU. Frohn už byl delší dobu v táboře, obehnaném ploty s vysokým napětím. V táboře, který asi před třemi měsíci armáda vybudovala uprostřed pravěkého areálu. Tím si vojáci vytvořili blízkou operační základnu bez nebezpečí, že by se někdy mohla ocitnout v časovém skoku a zmizet v minulosti.

Jediná místa, která byla vůči časovému skoku bezpečná, byla uvnitř DINOLANDU. Že to byly současně lokality se zvýšeným nebezpečím, nebylo třeba, vzhledem k agresivním okolním podmínkám, zvlášť zdůrazňovat.

Vybudovat zdejší tábor stálo enormní technické úsilí. Malý atomový reaktor dodával obrovské množství energie, aby byly zde, daleko od běžné elektrické sítě, udrženy pod napětím bezpečnostní zátaras-y, které by vzdorovaly i zběsilému útoku Tyrannosaura Rex nebo nemotornému běhu zdivočelého Apatosaura.

Oba tyto extrémní případy nebyly sice zatím v praxi vyzkoušeny, ale menší Carnivorové si už od elektrického plotu odnesli popálené nosy. Ovšem s jejich nosy muselo být už předtím něco v nepořádku. Protože, aby se zabránilo tomu, že by se ploty, do jejichž blízkosti přicházeli i lidé, staly pro dinosaury smrtelnou pastí, byl vybudován kolem tábora příkop. Ten byl naplněn směsí, kterou vyvinuli vědci speciálně pro tento účel. Lidský čich je prakticky nezaregistroval, ale na dinosaury prý působila jako odporně páchnoucí a odpudivá.

Této kašovité tekutině, která měla jen minimální koeficient odpařování, se v kruzích zasvěcenců říkalo dino deodorant.

Když bylo uvnitř místnosti ticho, podlehl Allan Hunter své vnitřní touze a sledován majorem Duchenayem přestoupil práh. Všichni se shlukli v těsné kajutě, kde je čekal přesně tentýž obraz, jehož se Hunter v duchu nejvíce obával a jaksi ho už i očekával.

Vedle lůžka ležel v kaluži krve Norman Frohn. Těsně u něho byla zbraň, kterou sebral zabitému hlídači. Nebylo nejmenších pochyb o tom, že je mrtev.

„Zabil se,“ zašeptal Duchenay, zatímco Hunter si razil cestu ozbrojenou skupinou vojáků. Bránili mu ve výhledu na postel.

Když se konečně dostal přes ně, pohled na Nad'u ho zasáhl jako

úder kladivem. Od násilného otevření dveří a vniknutí dovnitř uběhly pouhé vteřiny, ale pro Huntera jako by to byla věčnost.

To, jak tady Nad'a ležela na prostěradle nahá, v něm vzbudilo vzpomínku na cosi nejasně povědomého, na něco, co už kdysi viděl. Cosi abstraktního, nereálného, co ovšem Hunter v první chvíli nedokázal nikam zařadit. Viděl jen, že se Nad'a nehýbe a že má bledé tváře. Vypadala naprosto bez života. Oči měla zavřené a bylo to tak dobře, protože jejich prázdný výraz by v té chvíli neunesl.

Pohnul se k ní pomalu, jako by se brodil bažinou, která se stala Harryhausenovým lidem osudnou. Všechno kolem sebe vnímal jako přes těžký závoj.

Když ho někdo takřka brutálně odstrčil stranou, trochu ho to probralo. Spatřil, jak se nad Nad'ou sklání muž v bílém plášti, kterého ještě nikdy neviděl, a jak sáhl po telefonu na stole.

Allan Hunter nerozuměl pokynům, které ten muž udílel. Ale velice zřetelně zaslechl, co ten muž řekl, když se k nim otočil: „Je mrtvá. Okamžitě všichni opusťte místnost. Nechte mrtvou ležet tam, kde je. Zmizte všichni – potřebuji teď trochu místa a nechci být vyrušován.“

Allana Huntera definitivně vytrhlo z jeho ochromení to, jak klidně ten muž mluvil a že ani jeho tvář neprozrazovala nic z toho, co se jinak zračilo ve tvářích všech, kdo tu stáli.

Otočil se k Duchenayovi a zeptal se: „Kdo je k čertu tenhle chlap?“

Sondstrupův nejbližší spolupracovník otevřel ústa, ale nedostal z nich jedinou hlásku. Jeho pohled utkvěl na mrtvém Nadině těle, z něhož po smrti vyzařovala takřka nadpozemská krása.

Hunterovi ještě docela nedošlo, že je mrtvá. Že ji zavraždil Frohn ve svém šílenství...

Jaké to vlastně bylo šílenství. V telefonu Hunterovi nadával, jako by nemluvil s ním, ale s Johnem F. Kennedym, který byl už šestatřicet let po smrti. V jeho pokoji se teprve před několika minutami našly novinové zprávy a fotografie, které referovaly o smrti Marilyn Monroe a ukazovaly její obrázky s pózami, kvůli kterým se stala legendou.

A v téže poloze ležela Nad'a!

Hunter to pochopil, když si vzpomněl na „Marilyn Killera“, který řádl v nedalekém Bullhead City. Tam zabil dvě dívky a zanechal je v téže poloze.

Že by to měl na svědomí Frohn? Byl snad on tím chladnokrevným zabijákem, který v Nadě našel svou třetí ženskou oběť a pak se sám zabil? Jaký motiv ale vězel v téhle třetí vraždě a v jeho sebevraždě?

Hunter tušil, že tohle bude případ pro kriminalistu-psychologa, a sám nechápal, proč ho napadají takové myšlenky v místnosti, kde leží mrtvá Naďa. Že by to byl způsob, jak se vypořádat s tím, co se nedá vyslovit?

Že by i on sám potřeboval pomoc psychiatra? Nechal se vyvést ven takřka bez odporu.

Ani nikdo z ostatních se neodvážil neuposlechnout pokynů člověka v bílém plášti. Major Healy byl dokonce první, kdo vyšel ven, ale u něj a u jeho mužů to vypadalo spíše jako útek, protože selhali.

Armáda měla dozor nad karanténní sekcí tábora a zejména nad Normanem Frohnem, který byl považován za zvláštní případ, protože u něj nastal kontakt s pravěkými moskity ze všech nejdříve.

Frohn byl už pobodán, když nikdo ještě o existenci těch bestií nic netušil. Byly považovány za přenašeče doposud blíže nespecifikované nemoci podobné malárii, která se zatím projevovala navenek především halucinacemi.

Ovšem přinejmenším u Frohna, u něhož se musela připočíst dvou-týdenní inkubační lhůta, nemoc vyústila v bezuzdnou agresi. Zabíjel. Svého hlídače a ženy. Zda ovšem jeho neuróza s Marilyn souvisí s infikováním, to zatím bylo předmětem pouhých spekulací.

Zatímco Duchenay odváděl Huntera do vedlejší místnosti, nahrnu-lo se kolem nich do místnosti několik mužů. Vlekli s sebou věci, kterých si Hunter pranic nevšímal, protože se teď dostával do fáze, kdy mu začalo všechno docházet.

Duchenay se zřejmě vyznal. Zavřel za sebou dveře, takže je nerušily zvuky z chodby, a odvedl Huntera k židli. Pak otevřel skříňku a naplnil koňakem skleničky, z nichž jednu podal Hunterovi a obsah druhé obrátil do sebe, jako by chtěl svým bezkrevným rtům dodat trochu barvy.

Hunter následoval jeho příkladu a nechal si importovaný alkohol sklouznout do krku. Několik vteřin pak soustředěně sledoval horkou dráhu, kterou se ubíral koňak v jeho útrobách, aby pak v žaludku zanechal pocit příjemného tepla.

„Hrozné,“ řekl Duchenay, „že to muselo dojít tak daleko... Vím, že jste si dobře rozuměli...“

Hunter měl na jazyku sarkastickou poznámku, ale spolkl ji, protože věděl, že Duchenay to myslel dobře.

„Přesto to nechápu,“ pokračoval Sondstrupův spolupracovník. „Neměla žádné vnější zranění. Ale viděl jste tu prázdnou ampulku od tablet na nočním stolku?“

Hunter neodpověděl, ale viděl ji. Jeho fotografická paměť všechno naprosto přesně zaznamenala, dokonce i věci, které mu předtím nepronikly do vědomí.

„Mohla by se...?“ Duchenay se zarazil, jako by mu vlastní myšlenky připadaly absurdní.

„Myslíte, jestli trpěla depresemi?“ Hunter se chladně usmál. „Jestli se otrávila sama a Frohn šel kolem jen náhodou...? Takovéhle blbosti přece sám...“

Dál se nedostal. I přes dobře izolované dveře sem pronikl hluk z chodby. Dříve, než ho mohl Duchenay zadržet, Hunter vyskočil ze židle, ráznými kroky přešel místnost a prudce otevřel dveře.

Muži, divoce hlahlolíci jeden přes druhého, nesli kolem nosítka, na kterých ležela Nad'a, přikrytá až po krk příkrývkou. Do nosu měla zavedenou hadičku od kapačky. Držel ji ve výšce muž, který právě vycházel z jejího pokoje.

Hunter později sám nevěděl, jak se dokázal zeptat muže v bílém plášti: „Řekněte mi co se tady vlastně děje?“

Muž se ani na chvíli nezastavil, ale popoháněl ty, kteří nesli nosítka, do ještě většího spěchu. Přesto ovšem na něm všechno vypadalo velice klidné, až stoické, a pro danou situaci takřka nepřírozené. A když ještě při tom všem našel čas, aby Hunterovi odpověděl, začal ho Hunter definitivně považovat za jakousi nadpřirozenou bytost.

„Podařilo se nám ji oživit. Pokud nenastanou komplikace, má šanci se z toho dostat.“

Hunter zíral, stále ještě ztuhlý jako solný sloup, na práh dveří, když za ním Duchenay divoce vykřikl, což se k němu vůbec nehodilo. Přiložil si k ústům láhev s koňakem, pořádně si z ní přihnul a podal ji Hunterovi.

Bylo docela pochopitelné, že si padli do náruče.

„Povězte mi, jak se jmenuje,“ poprosil Hunter v návalu nadšení. „Kdo je to? Bůh? To pro vás pracují už i bozi. Noele?“

„Téměř.“ Duchenay se uvolněně zasmál. „Bohužel, téměř. Tohle byl doktor Steven Green. Je to ten specialista na tropické nemoci, kte-

rého jsme si vyžádali. Zkoumá ty případy v karanténě a je přitom i psychologem...”

Měnivé stíny... Tma, která se mu třpytila na pokožce... Sy Kidredge se pohyboval stanicí jako zajatec nekonečného snu. Využil toho, že vojáci vtrhli dovnitř a nastal zmatek, a vytratil se ven. V celé té vřavě si jeho útěku z karanténní zóny nikdo nevšiml.

Všechny brány byly otevřeny. Tady se projevila slabina tábora, které Kidredge s neomylnou jistotou náměsíčného využil: tři měsíce po dokončení byl stále tábor uvnitř DINOLANDU v jistém směru provizoriem. Nikdy se nepočítalo s tím, že bude třeba izolovat jistou část osádky od druhé.

Vězení odporovalo vlastnímu smyslu a účelu tábora. Pokud byl záměr něco uzavřít a od okolí izolovat, pak to byl tábor jako celek.

Kidredge se několikrát musel ukrýt před pobíhajícími muži a ženami. Do vědomí mu takřka nepronikl fakt, že tábor je vzhůru nohama, a už vůbec si neuvědomoval důvod onoho poplachu.

Různými bočními chodbami, které mu diktovala jeho paměť, se nakonec dostal z celého komplexu budov ven, kde se na několik vteřin zastavil, jako by ho zmátla okolnost, že obloha nad táborem tone ve tmě. Pohybující se reflektory naopak ozařovaly areál tábora až k plotům. Kidredge se opět pohnul, klopýtal dopředu a nedržel se vyšlapaných cestiček. Bosýma nohama kráčel přes nízké kapradiny. Zem byla vlhká jako vzduch, který dýchal. Na to si lidé postupně zvykli a kdo měl pár dní službu v DINOLANDU, takřka zapomněl, že je uprostřed Nevady. Poušť se odtud zdála vzdálená stejně jako Antarktida.

Kidredge měl na sobě jen spodní prádlo. Vypadalo to sice divně, ale kdyby se viděl v zrcadle, vůbec by ho to nepřekvapilo. V jeho mozku teď nebylo na takové detaily místo. Po krátkém návalu agrese se dostavila frustrace. Byl v depresi, chtělo se mu brečet a nevěděl proč.

Před ním se ve světle reflektorů leskl hustý porost džungle. Cosi ho tam přitahovalo. Jako by tam našel všechny odpovědi na neexistující otázky. Jako by patřil právě a jen tam.

Ale pochopil, že ani to není ono. Nepatřil nikam.

Sy Kidredge se opět zastavil. Poklekl a dlaněmi se opřel o zem. Pak zabořil prsty do měkké půdy, jako by takto mohl získat ztracenou životní oporu.

Po skráních mu skutečně stékaly slzy a dopadaly na půdu starou stamiliony let. Skrápěly listy kapradin doby křídové, jako by to byla naprostá samozřejmost.

Působily na něho prastaré pachy, které nebyly určeny pro lidské smysly. V ústech pocítil inenzivní podivnou chuť a v uších mu burácely zvuky, které sem doléhaly z houští džungle.

Když po dlouhé době, která ovšem ve skutečnosti trvala pouze několik minut, zase vstal, věděl, co má dělat dál. Poznal východisko ze svého dilematu, které by ani nedokázal popsat slovy.

Jeho tělo se naposledy napjalo a ani přátelé by teď už nepoznali změnu, která se s ním udala.

Šokovala by je ovšem strnulost, se kterou se dal do pohybu. Šel přímo, aniž by se ohlížel napravo nebo nalevo. Pohyboval se dopředu jako dobře namazaný stroj. Stále dál, neviděl žádné hranice.

Tábor reagoval na jeho smrt docela klidně. Jen krátce zablikalo pár lamp v okolí, když do sebe elektrický plot nasál větší napětí.

Podstatně déle sebou škubalo tělo Sy Kidredga.

Na doktora Stanleye Runera působila kostra toho dinosaura – především díky lebce – snad ještě úctyhodněji než kostra krále všech těch „zatracených ještěřů“ – Tyrannosaura Rex.

Kostra stála v ateliérovém přístavku jeho soukromého bytu v San Antoniu v Texasu a patřila Triceratopsovi Horridus, Ceratopserovi, který měl zaživa délku devět metrů a vážil asi dvanáct tun. Z celkové délky připadala dobrá třetina na mohutnou, strašidelně vypadající hlavu s krčním lalokem a dlouhým rohovitým obočím. K vnější podobě s dnes žijícím Rhinocerem přispívala vedle typického rohu na nose, zakřiveného mírně dozadu, i jeho celkově zavalitá postava. Obraz jednoho z nejmohutnějších býložravců všech dob doplňovaly krátké mohutné nohy. Největší hrůzu ovšem budila jeho mohutná lebka s hrů-

zostrašnými obrannými výrůstky.

Runer vlastnoručně Triceratopse vykopal v odlehlé oblasti Sasket-schewanu a sám ho zrestauroval. Nebyl zrovna nemajetný a tak veškeré práce financoval sám stejně jako soukromé výzkumy, které prováděl a později je v podobě knih, přednášek a dokumentárních pořadů pro televizi zpeněžil.

Byl považován za předního odborníka na Ceratopsery, ale kromě toho si udělal jméno i jako znalec období, v němž žili dinosauři. Neměl rád, když ho nějakým způsobem škatulkovali.

„Tak už konečně pojd' spát!“

Runer sebou vylekaně trhl, když se hlas ozval. Pokusil se schovat láhev, ale Kira se jen zasmála. „Tak si dej ještě hlt, ať se cítíš líp. Ale potom už hajdy do postele. Potřebuješ se vyspat...“

Zmizela stejně tiše, jak přišla. Runerovi se zdálo, že ještě chvíli cítí její parfém i přes pronikavou vůni whisky. Blaženě se usmál a učinil vrávoravý krok směrem ke dveřím, zase se zastavil a dal si pár dalších doušků, které mu smysly ještě více zatemnily. Současně ovšem zesílil pocit štěstí. Už dávno se necítil tak dobře, bezstarostně a téměř nadpozemsky lehce.

Místo, aby se vydal za Kirou, zhasnul světlo, kromě jediné lampy nad kostrou Triceratopse, která se zavěšena na drátech volně vznášela ve vzduchu. Pak si vzal židli a posadil se na ni s nataženými nohama přímo před tím nádherným kouskem, který by mu mohlo závidět leckteré významné muzeum.

Runer se uměl vždycky dobře prodat. A proto ho porážka před dvěma týdny bolela tím víc. Pár doušků whisky si tedy mohl dopřát. To, že už byl závislý na alkoholu, sám před sebou co nejvehementněji popíral.

„Trišeratopš horriduš,“ vyslovil nejzřetelněji, jak v té chvíli dovedl, zvedl láhev, jak mu doporučila Kira a připil jedinému kamarádovi, který mu ještě zbyl. „Na tvoje zdraví... Willy!“

Ve střízlivém stavu by ho muselo zarazit, že dal tomu tvorovi jméno. Momentálně všechno do sebe zapadalo. Mozaika, která takto vznikala, potvrzovala mínění všech jeho kritiků v čele s profesorem Sondstrupem.

Willy nereagoval. Runer přimhouřil oči a pokoušel se upnout k dinosaurovi veškerou pozornost, která neustále tékala od jedné myšlenky ke druhé. Ve dvacátých letech minulého století byla nalezena

hnízda Triceratopse jako vůbec prvního z dinosaurů, čímž byl podán důkaz, že dinosauři kladli vejce.

Runer se rozchechtal. Naprosto bezdůvodně a nahlas. Při dalším přihnutí z láhve mu zaskočilo a kuckal tak dlouho, až se mu do očí nahrnuly slzy.

Když se mu pak pomalu zase vyjasnil zrak, smích ho přešel. Začalo to stíny, které se jako přízraky začaly snášet po vyleštěné kostře a svědčily o životě, který prostě nemohl být reálný.

Runer odhodil láhev, přestože nebyla ještě prázdná.

Z jeho beztak už nezřetelného výrazu obličej se nedalo usoudit, zda tuto reakci vyvolala hrůza nebo jen překvapení.

Faktem bylo, že rozvalený na židli spatřil podívanou, jakou by nedokázal zinscenovat žádný hollywoodský režisér ani s pomocí nejmodernější počítačové simulace.

Především ne tak plasticky a trojrozměrně, jak to teď viděl doktor Stanley Runer. Odehrávala se před ním hrůzostrašná scéna potlačená ovšem značně účinkem alkoholu.

Tancující stíny se velmi rychle změnily v cosi, z čeho Runerovi naskočil na čele studený pot. Kdesi v hrudi Triceratopse začalo najednou tlouci nahnědlé srdce a rychlostí, kterou vzniklý tlak dopravoval krev, se vytvořila síť velkých tepen, tenkých žilek a kapilár, z nichž při dalším sevření srdce vznikly plíce, rozrostly se dál a vzápětí se napojily na mozek, který byl i přes obrovské rozměry lebky poměrně malý!

Runer ještě nikdy nestál tváří v tvář Ceratopserovi ve výhružném postavení, nikdy se nedíval do vypoulených očí v hlavě skloněné k útoku. V těch očích plál takový žár, jaký miliony let po vymření dinosaurů neplál nikdy v žádné živé bytosti!

A teď tedy tohle! Runer tady ani nestál dobrovolně, a ani tím nebyl nijak nadšen. Stále více se tisknul do své židle, jako by se chtěl schovat do ulity, kterou jeho tělo postrádalo. Neměl pancíř jako Triceratops, který najednou měl nejen oči, plíce, srdce a mozek, ale i tkáň a svaly!

Maso, kterým mohutná kostra jeho těla ještě více zbytněla a vypadala ještě hrůzostrašněji, obepjaté tlustou rohovitou kůží – výplod pekla, který měl vyhynout před 65 miliony let.

Runer ještě nikdy nezažil nic, co by jeho nitrem otrásl víc. Byl si v těch chvílích jist, že zemře. Počítal s tím, že obluda, o které se do-

mníval, že ji zná do poslední kůstky, a přece zůstávala pro člověka ve svém původním stavu nepochopitelná, ho nabere současně na všechny tři rohy a roztrhá ho na kusy.

V těch hrůzných chvílích vůbec nepomyslel na to, že má před sebou „jen“ podrážděného býložravce – pokud se vědci i on nemýlili.

Na takovéto uklidnění nezbyval čas. Ani vteřina! Runer odstrčil židli a vyskočil. Ve zděšení se obrátil k východu, kde před chvílí zmizela Kira a ještě netušila, jaké jí hrozí nebezpečí.

Panika a prudké pohyby dohnaly jeho krevní oběh, postižený alkoholem, ke kolapsu ještě dříve, než doběhl ke dveřím. S těžkým zafuněním se najednou zhroutil na zem.

Během pádu do propasti, která se před ním otevřela, zaslechl ještě řev Triceratopse.

Nadřa se probrala. Okamžitě se dostavil strach. Strach, jaký ještě nikdy nepocítila a už vůbec ne na konci tunelu, z něhož ji násilím dostali zpět.

„Klid,“ řekl hlas, který skutečně dokázal klíčíci strach poněkud potlačit. „Buďte klidná, z nejhoršího jste venku.“

Ta slova kupodivu zabírala. Bylo to tím – uvědomila si, když zahlédla cizího muže v bílém doktorském plášti – že se ještě nikdy nesečkala s člověkem, z něhož by vyzařoval takový klid a rozvaha.

Nerozuměl jejímu zavrtění hlavou. Zřejmě si myslel, že mu rozumí, ale jistě si ho vykládal nesprávně. A dokázala to i jeho následující slova.

„Z Frohna už nemusíte mít strach.“

Tedř přikývla. „Vím, doktore.“ Usmála se a způsob, jakým to udělala, dosvědčoval, že její stav se stabilizoval více, než se dalo očekávat.

„Byla jste mrtvá,“ řekl jí tedy rovnou. „Mimochodem, jmenuji se Steven Green. Váš...“

„... záchránce.“ Z jejích úst to zaznělo zvláštně.

Přikývl. „Když tomu tak chcete říkat.“

„Jak byste to pojmenoval vy?“

„Váš strážný anděl. Ale podíleli se na tom i jiní.“

„Co vy víte o andělech?“

„Vy snad víte víc?“

Přímo ho provokovala k jízlivosti, ale ke Greenovi se nehodilo, aby se jí dopustil. Byl psychologem.

„Byla jsem s jakýmisi světelnými postavami.“

Jeho další pohled měl v sobě cosi kárajícího.

„Než jste mě zase přivedli nazpět,“ dodala k tomu lhostejně.

Zvedl divadelním gestem ruce nad hlavu a s povzdechem jimi o sebe tleskl.

„No ne, ještě tohle nám scházelo.“

„Co to myslíte?“

„Copak mi vážně chcete napovídat, že jste měla jeden z těch zážitků? Ve stavu klinické smrti? Neničte dobrý dojem, který jsem o vás až dosud měl...“

„Měla jsem zážitek z umírání,“ řekla. Znělo to tak rozhodně, že to Greenovi vzalo vítr z plachet. „To je rozdíl. Ještě jsem se nedostala na druhou stranu.“

„To mi snad nechcete vyčítat...?“

Zamyšleně zavrtěla hlavou. „Taky by to na věci nic nezměnilo.“

Přešel k jinému tématu. „Venku čeká spousta lidí na to, aby vám položila spoustu otázek.“

„O čem?“

„O tom, co se stalo ve vašem pokoji. Možná, že přitom nepůjde ani tak o vás jako spíše o Normana Frohna. Zdá se mi, že před tím člověkem mají respekt i teď, když už je po smrti.“

„On je mrtev?“ vypadala skutečně překvapená.

„Vy to nevíte?“

„Když zabil mne, měl se k životu velice čile.“ Všimla si, že jí nepůsobí pražádné obtíže mluvit s ním o tomto nejotřesnějším zážitku svého dosavadního života – ještě otřesnějšimu než setkání s útočícím Elasmosaurem venku na jezeře. Tam ji zachránili Allan a delfíni. Zde to byl tenhle podivný člověk.

„Chcete o tom mluvit?“ zeptal se Green. „Se mnou? Upozorňuji vás ovšem, že to budete muset zřejmě několikrát opakovat – častěji, než vám bude milé.“

Nadřa pokrčila rameny. „Musela jsem usnout. Když jsem se probírala, byl tam. Rozsvítil světlo a mířil na mě pistolí. Přitom drmolil

jakési nesmysly. Říkal mi Marilyn a pak mi poručil, abych spolkla obsah tuby s prášky na spaní.“

„Vy jste to udělala?“

„Měla jsem před očima jedinou skvělou alternativu: vyhrožoval mi, že mě na místě zastřelí, jestli ho neposlechnu!“

„Slyšela jste ještě, jak telefonoval vašemu kolegovi?“

Zaváhala. „Úplně mlhavě, takřka v podvědomí. Ty zatracené pilulky účinkovaly velice rychle, Vzpomínám si, že zazvonil telefon. Frohn ho zvedl, ale kohosi oslovil jménem John...“

„Krátko poté se sám zastřelil.“

„Och...“

„Myslel jsem, že jste to všechno svým astrálním zrakem sledovala...“

„To bylo později. Ale vy mě neberete vážně.“

Greenovi nemohlo ujít její upřímné rozčarování. „To není pravda.“

„S někým přece musím mluvit...“

„Nemáte nikoho, kdo by k tomu byl vhodnější než já?“ zeptal se Green. „Co váš kolega Hunter?“

„Ale ano. Jenže tohle je něco jiného. Vy jste mě odtamtud dostal nazpět.“

„Vaše pocity, které se domníváte, že jste získala, mne velmi zajímají. Možná si o nich budeme moci pohovořit někdy později. Momentálně mám problém...“

„Jaký?“

„Nemám teď prostě čas, abych se vámi zabýval dost důkladně. Z psychologického hlediska...“ Zarazil se a zavrtěl hlavou.

„Nene, tohle vážně nejde. Nezavolali mě sem proto, abych zkoumal halucinace...“

„Aha, tak to jste vy,“ přerušila ho Nad'a.

Green pokrčil rameny a podíval se na přístroje, které stály kolem Nadina lůžka. EKG ani encefalograf nevykazovaly žádné odchylky od normálu. Organicky byla Nad'a Bancroftová opět naprosto zdravá a potřebovala pouze trochu klidu, který jí ochotně přislíbil.

„Jen to podle vás nemám v hlavě trochu v pořádku,“ pustila se na posledy do ofenzívy.

„Řekněme prozatím.“ Ten jeho klid působil dokonce i na ni odzbrojujícím způsobem. „Mohu sem teď pustit majora? Číhá přede dveřmi jako kočka u myší díry. Chcete být jeho myškou?“

„To je dost bezohledné, doktore. Už snídal?“

„Na to ještě není vhodná doba. Ale mohu vás ujistit, že vypadá stejně hladově, ať je najedený či ne.“

„To jsou mi nádherné vyhlídky. Tak ho zavolejte, ať to máme za sebou.“

„Odvážné rozhodnutí. Chtěl bych se totiž zase věnovat své vlastní práci. Pokud to mohu posoudit, je tady chronický nedostatek všeobecných lékařů.“

„Mně ale připadá, že jste si se mnou poradil docela dobře. Celou dobu jsem vás sledovala shora...“

„To už zase začínáte?“

Zavrtěla hlavou. Hlavou jí táhly podivné myšlenky.

„Doktore,“ řekla.

„Ano?“

„Mohli byste pro mne udělat takovou soukromou laskavost?“

V noci to bylo nejhorší.

V noci mu na duši vznikaly temné skvrny. V noci ztrácel odvahu a víru v sebe samého. To pak ležel jak nyní. K smrti unavený a přece neschopný udržet oči zavřené.

Usnout.

Přes den většinou zíral před sebe. Tonul ve snech, které se mu nezamlouvaly. Nepotrvá dlouho a nebude schopen rozlišit, co je vlastně sen: zda to, co se s ním děje v polospánku, nebo to, co se domníval, že registruje během jasných chviliek.

To, že se občas potí jako kůň, přece nemohl být přelud – nebo snad ano? A jak to bylo s tím chladem, který mu proudil jako horská bystřina žilami, těžký jako olovo.

V noci to bylo nejhorší.

Ted' to bylo nejhorší.

Jmenoval se Joe Emmerson.

Allan Hunter se dozvěděl o sebevraždě vojáka, který utekl z karantény, v kasinu tábora, kde čekal spolu s Duchenayem na svítání a na to, že se dozví novinky o Nadě.

Noc jako by nechtěla skončit. Noc, v níž nenadále propuklo násilí a během níž se staly události, které si vyžádaly už druhou lidskou oběť – Nad'u nepočítaje.

Bohudíky Nad'u nepočítaje!

Především Duchenay měl menší opičku, protože toho zřejmě moc nesnesl. Když dopili láhev, vydali se sem, na tohle veřejné místo, kde fungovala čtyřiaadvacet hodin denně obsluha automatů a nebylo tedy obavy o přísun dalšího pití.

Chvilí diskutovali o smrti vojáka Kidredga a byl to Duchenay, který v rozverném náladě přišel s odvážnou tezí, že mezi sebevraždami Kidredga a Frohna je možná nějaká souvislost.

Přece je oba pobodali obří moskyti.

„Mohlo by se jednat o dosud neznámou formu malárie,“ řekl Duchenay. „Ale to bude moci lépe posoudit doktor Green. Já jsem v tomhle oboru naprostý laik.“

„Tentýž Green, co zachránil Nad'u?“ zbystřil pozornost Hunter.

Duchenay to potvrdil. „To ještě není všechno. Byl to taky on, který pozdě v noci zpozoroval Frohnův útěk a našel mrtvého hlídače.“

„Takže pak už ani nemůže být náhoda, že ten chlapík přišel a vzkřísil Nad'u. Vždyť ten chlap je všude!“

Duchenay se usmál. „Sondstrup si vyhledává jen dobré lidi. Pár z nich občas pak protřídí.“

„I Sondstrup se občas mýlí. Myslím tím Frohna...“

„To přece nemohl nikdo předpokládat.“

„Ne.“ Hunter zamysleně hleděl do kelímku s kávou. Zřejmě i u něj se postupně dostavovaly důsledky vypitého koňaku. „To nikdo nemohl. Kdy si myslíte, že bychom mohli podniknout další výlet k jezeru?“

„Vy tolik spěcháte?“

Hunter přikývl a řekl mu o pěti delfínech, které při svém překotném útěku z výzkumné lodi museli v pravěkém jezeře zanechat.

Vojenské velení se ani v nejmenším nestaralo o jejich námitky.

Delfíní školu považovali vojáci za snadno nahraditelnou. Při tom všem jim ovšem patrně nedošlo, že jsou to velice citliví a inteligentní tvorové.

Duchenay přislíbil, že se o to postará, jakmile se situace uklidní. „Hrozí těm zvířatům vážné nebezpečí?“

Hunter přešel bez povšimnutí ono hanlivé označení. Pro něj byli delfíni víc než jen zvířata. Pokaždé ovšem záleží na tom, co se za takovými poznámkami skrývá.

„Právě to jsme chtěli zjistit. Takovému Plesiosaurovi, který na nás zaútočil a takřka nás zlikvidoval, by bez problémů unikli, protože jsou mnohem rychlejší a obratnější. Ale nikdo z nás momentálně nedovede říci, jaká další zvířata tam v té hlubině ještě číhají.“

„Máte na mysli něco určitého – například tu věc se Stonem, po němž nezbyla jediná stopa?“

Na poručíka Stona si Hunter už pořádně dlouho ani nevzpomněl. Jednoduše proto, že se mezitím udála spousta jiných věcí. Přece jen se ovšem cítil trochu nesvůj, protože když s ním a s Nad'ou podnikli onen první výlet na břeh toho pravěkého jezera, zemřelo jedenáct lidí. Džíp se dvanácti ozbrojenými vojáky, jedoucí vpředu, napadl zatím neidentifikovaný druh dinosaura, minimálně jedenáct z nich zabil a ke každému mrtvému uložil vejce a zahrabal je.

Dvanáctého – poručíka Stona – dodnes nenašli. Nikdo už nevěřil, že by byl naživu a mohl bloudit někde v džungli. I jemu se jistě přihodilo něco hrozného. Smrtelných nebezpečí bylo v DINOLANDU dostatek.

Zajištěná vejce měl mezitím pod kontrolou Sondstrup a byla zkoumána s využitím všech dostupných prostředků. Vědci doufali, že takto zjistí totožnost onoho obřího zabijáka. Od té doby, co se Sondstrup zabýval neznámými dinosaury, vůbec se na veřejnosti v táboře neobjevoval. Dokonce ani Duchenay, jeho nejbližší spolupracovník, nebyl k Sondstrupovi vpuštěn, kdykoliv to potřeboval. Svěřil se s tím Hunterovi a bylo vidět, že ho to značně hněte.

„Možná,“ odpověděl Hunter nezávazně na Duchenayovu otázku, „jakmile bude slečna Bancroftová v pořádku, nebude jistě námitek, abychom pokračovali ve výpravě s Pangaeou. Pokusím se promluvit se Sondstrupem. Okamžitě se postaráme o náhradu za Frohna.“

„To půjde tak snadno? Myslel jsem, že si vybíráte jen ty nejlepší...“

„Taky že ano. Po smrti nejlepších se na jejich místo automaticky posouvají druzí a třetí,“ řekl Duchenay a jazyk se mu trochu motal. „Někdy je to i opačně – že prvotřídní lidé sklouznou níž...“

Hunter by se s Duchenayem mohl spřátelit i do budoucna, ale udržovat ho od nynějška nad hranicí jednoho promile, by přece jen zacházelo příliš daleko. „Dost jednoduchá logika.“

„Ale funguje. Uvidíte, Allane. Uvidíte...“

„Oukej,“ Hunter se narovnal a podíval se na hodiny na protější stěně kasina. „Nový den, nové šance.“ Zamnul si ruce. „Pokusím se proniknout k tomu geniálnímu doktorovi. Musím se dozvědět, jak se daří Nadě!“

Duchenay zůstal zamyšleně sedět u stolu, když Hunter vstal a zamířil k východu.

Vzápětí také vyšel z kasina. Chtěl si promluvit s profesorem o náhradníkovi za Frohna, aby byl výzkumný tým Pangaey v dohledné době zase kompletní a aby mohl pokračovat v bádání v pravěkém jezeře.

Noel Duchenay dokonce i v alkoholickém opojení sdílel názor Alana Huntera: tam venku, v jezeru, číhalo kromě moskytů ještě leccos jiného, o čem by bylo záhodno co nejrychleji se dozvědět víc.

Protože, jak dokazoval osud Stonovy skupiny, ono něco bylo v tomto směru před lidmi notný krok napřed...

Blondák s úzkým obličejem, s mírně zženštilými rysy a nápadně jemnými rukama nervózně čekal na svého představeného v kanceláři soudní patologie v Bullhead City.

Doktor Lynchfield si dával na čas.

Dost hodně na čas.

Když se autoritativní padesátník konečně objevil i s nálezem, čekajícího muže už nic neudrželo na židli.

„Pane...?“

„Konec poplachu, Richarde, konec poplachu.“ Lynchfield se smál, jako by skutečně dovedl odhadnout, co za kámen spadl jeho asistentovi ze srdce. „Udělal jsem rozbor krve té mrtvé. Můžete být naprosto

klidný, testy na HIV jsou negativní!“

Richard Donner, který měl ještě před chvílí nohy jako z olova, by nejraději vyskočil do vzduchu. Takovou pocítil úlevu. Namísto toho ovšem učinil pár neohrabaných kroků směrem ke svému šéfovi a trochu nemotorně mu potřásl rukou. „Ani si nedovedete představit, pane...“

„No dobrá, uklidněte se, Richarde. Chápu, co prožíváte a co jste prožíval. Příště byste měl být ještě opatrnější při zacházení s čerstvě nabroušenými skalpely.“

Richard Dormer před třemi dny jako patolog pitval tělo jedné z prostitutek, které zavraždil onen Marilyn Killer. Přitom mu vyklouzl skalpel a i přes povinně předepsané gumové rukavice ho řízl do dlaně.

Obava, že by ta mrtvá mohla být nositelkou viru vyvolávajícího AIDS – což by při jejím povolání nebylo zrovna nepravděpodobné a že by ho takto hrůzně mohla ještě po smrti infikovat, ho dohnala takřka k šílenství. Tím spíš, že viry v jeho vlastní krvi by po takto krátké době ještě nebyly prokazatelné. Naštěstí byl však nález v krvi mrtvé prostitutky negativní.

„Na to se můžete spolehnout, pane!“ odpověděl. „Už jsem to nemohl Angele dále vysvětlovat. Asi si myslela...“

„Vysvětlit, co?“ Ve tváři doktora Lynchfielda se objevil nechápavý výraz. „Chcete tím naznačit, že jste o tom své ženě nic neřekl?“

Donner se kroutil. „Nechtěl jsem ji znepokojoovat. Ale už jsem s ní používal kondom. No a to je právě to. Obával jsem se, že si myslí, že jsem... jí zahnul.“

„Kdopak kdy slyšel takový nesmysl,“ doktor Lynchfield zřejmě opravdu nechápal, co mu právě bylo řečeno. „Vskutku bych si nemyslel, že vás to takhle sebere, Richarde.“

Šéf patologie si zamyšleně mnul bradu. „Navrhuji vám – ne, prikazuji vám, abyste si na pár dní vzal dovolenou a trochu vypnul. Nemůžu tady potřebovat člověka na pokraji sesypání, co se při nejbližší příležitosti zase řízne do vlastní ruky! Vemte si týden, pro mě za mě třeba i dva týdny dovolené a nechod'te mi na oči dřív, než se vám přestanou třást ruce! Vyjádřil jsem se dost jasně?“

„Naprostojasně, pane!“ Richard Donner znal svého nadřízeného dost dlouho na to, aby pochopil, že ho nechce vyřídit, ale že mu chce pomoci. „Hned zavolám Angele...“ Lynchfield zavrtěl hlavou.

„Jestli chcete slyšet radu zkušeného muže, nedělejte to. Raději

kupte krásnou kytku, to zabere rozhodně víc. A promluvte si s ní, Richarde. Určitě vám neutrhne hlavu.“

„Máte pravdu, pane! Pár dní dovolené by skutečně asi nezaškodilo. Už taky vím, kde je strávíme. Na venkově u mých rodičů v Shumway...“

Doktor Lynchfield se usmál. „Tak se mi líbí.“

Když hodinu poté odcházel Richard Donner z oddělení soudního lékařství a nastoupil do auta, pomalu začal uvažovat, co Angele řekne.

O něco později dorazil domů se třemi červenými růžemi – tři roky byli s Angelou svoji.

Prognóza doktora Lynchfielda se splnila. Po prvním překvapení Angela odložila distancovaný postoj posledních dní a trpělivě si vyslechla jeho zповěď.

Poté se jí ulevilo přinejmenším stejně jako jemu. Padla mu kolem krku, a ještě dříve, než jí mohl Richard říci o svých plánech na dovolenou, vyvinulo se to ještě dál. Angela ho začala hned na místě svádět. Tiché protesty, které stejně nebyly míněny vážně, umlčela vášnivými polibky.

Richard už neměl ani pomýšlení na bezpečný sex. Nemyslel už vůbec na nic konkrétního, nýbrž se jen oddal rozkoši...

Kdyby byl člověkem se sklonem k nadávání, mohl by si ho teď po libosti dopřát. Protože ovšem k téhle kategorii nepatřil, zřekl se jakéhokoliv neproduktivního skřípání zubů a nepustil se ani do lamentování nad částečně středověkým instrumentárem, který mu tady dali k dispozici, zatímco jinde se rozhazovaly peníze plnými hrstmi.

Green zíral okulárem mikroskopu na sklíčko se čtyřistanásobnou zvětšeninou kapky krve a vrtěl hlavou. Neodtrhl od něho oči. Dělal už po třicáté stejný pokus.

Věděl to docela přesně, protože dosud bylo prověřeno třicet vzorků a pokaždé došel k témuž výsledku: Nic nenasvědčovalo tomu, že by vojáci v karanténě, kteří byli pobodáni obrovskými moskyty v bažinaté oblasti jezera, měli infekční nemoc podobnou malárii.

Ani sebemenší příznak. Horečka by takovým příznakem byla.

Přesněji řečeno periodicky se opakující záchvaty horečky. Nebo – jako u jiných forem malárie – alespoň úporné bolesti hlavy a astmatické stavy. Trávicí potíže. Krvácení. Něco, co by odpovídalo teoretickému popisu nemoci. Bylo prostě jasné, že bodnutí moskytů přenesla mikroorganismy způsobující bahenní horečku a ty vyvolaly halucinace, které se mezitím navenek projevíly u pěti z třiceti případů.

Green nechal akutně nemocné umístit v rámci karanténní zóny odděleně.

Ale buď to opatření přišlo příliš pozdě, nebo už i další dva případy měly v krvi ony původce choroby.

Ted' už se klonil k názoru, že nemocní – i ti, u nichž bylo podezření z onemocnění – by měli být odvezeni z tábora a umístěni ve specializované klinice. Tady neměl dostatek laboratorních přístrojů, které by potřeboval, aby tomu tajemnému mikroorganismu přišel na stopu co nejdříve. Ovšem převoz pacientů by znamenal, že by i doktor Green musel přeložit své pracoviště a právě toho se momentálně ještě obával. Byl v DINOLANDU teprve krátce a epidemie (prozatím to tak nazýval jen v duchu) tady měla svůj původ, na to se nesmělo zapomínat.

Zmínil se o tom problému u Duchenaye a ten mu přislíbil pomoc bez byrokratických překážek. Podle Duchenayova názoru žádalo vojenské velení tábora v první řadě výsledky, zvláště teď, když bylo několik vojáků stíženo traumatickými záchvaty. Peníze přitom podle Sondstrupova důvěrníka hrály druhořadou úlohu.

Green ještě nevěděl, co si má o takových výrocích myslet. Jeho pracoviště přece jen nebylo vybaveno nejmodernějšími přístroji. Duchenay mu však navrhl, aby vypracoval seznam přístrojů, které by potřeboval a slíbil, že jejich obstarání u vlády prosadí.

Všechny dosavadní výzkumné úlohy, na nichž se účastnil, trpěly především nedostatkem peněz. Každý cent bylo nutno dvakrát obracet. Proto zůstával skeptický – nevěřil do chvíle, než před sebou skutečně objednané aparatury uvidí – a stejně tak i objednané asistentky...

Zázraky zřejmě trvají poněkud déle, pomyslel si žertem a vložil do mikroskopu jedenatřicátý vzorek. Patřil mrtvému Normanu Frohnovi. Green už si ho prohlížel několikrát, aniž by ovšem cokoliv konkrétního zjistil. I když i on považoval Frohna za něco zvláštního.

Tentokrát to ovšem bylo jinak. Tentokrát se ukázalo – jak to už delší dobu tušil – že v organismu oběti probíhá neznámý proces.

A probíhá nadále!

Krev ve zkumavce, kterou teď vytáhl z chladicího boxu, se změnila i na pohled – barevně. Nebyla už temně rudá, ale téměř černá. Vlastní senzaci ovšem objevil pod mikroskopem:

Krev, kterou Normanu Frohnovi odebral ještě zaživa – měla jiné složení než dříve!

Zatímco plazma nevykazovala téměř žádné změny, část bílých a tmavých – ne už červených – krvinek se změnila. Zda se to týkalo i poměru krevních destiček, se nedalo hned poznat.

Doktor Green ještě zaváhal, ale pokud se nemýlil, byl tohle první hmatatelný důkaz, že krev osob, které trpěly halucinacemi a podle stadia dokonce i extrémními tělesnými změnami, prodělala prokazatelnou mutaci.

To mohli způsobit jedině moskyti.

Moskyti museli být přenašeči oněch mikroorganismů, které v lidském těle rozpoutaly peklo, které doslova rozvrátily jeho biochemii a dokonce ovlivnily i psychiku!

Greenův pohled zabloudil ke kryté nádobce z plexiskla poblíž jeho pracovního stolu, v níž byl jeden z oněch zákeřných, obrovsky zvětšených moskytů, jací se už v současnosti nevyskytují. Do současnosti se ty bestie dostaly teprve při časovém skoku před téměř třemi týdny spolu s bažinatým jezerem.

Další tucet živých kousků tohoto hmyzu odchytil poručík Sternheim při výletu do bažin. Bestie bzučely v uzavřeném kontejneru mimo budovu výzkumné stanice. Green k němu měl kdykoliv přístup. Krmení se neprovádělo. Už jen letmý pohled prokázal, že měchýře, v nichž se nashromáždila krev obětí, byly takřka u každého exempláře k prasknutí plné...

Vstal a zamířil k uzavřené nádobě, která měla vlastní větrání, a sňal z ní látku, již byla přikrytá. Pak se dopustil vraždy, která ovšem byla z jeho hlediska potřebná. Vstříkl do nádoby malou dávku jedu.

Poté, co moskyt s cukáním zemřel, jednal Green velmi rychle, aby zabránil zkreslení výsledků jedem. Pomocí malé pipety odebral všechnu temnou tekutinu, která se nashromáždila v krevních váčcích, a přenesl ji do zkumavky. Mrtvolu té bestie pak vzal do kleští a hodil do konvertoru.

Když pak získanou krev prozkoumal pod mikroskopem, potvrdilo se jeho očekávání, že totiž nemá co do činění s lidskou krví.

Bylo by naivní domnívat se, že moskyti si pochutnávali pouze na krvi lidí, kteří jim doposud vběhli do cesty. Tam, odkud se tento krvelačný živočich do přítomnosti dostal, nebylo před časovým skokem jediného člověka a bude to trvat více než stovky milionů let, než se objeví předchůdce tvora zvaného Homo sapiens.

Krev na sklíčku pod mikroskopem patřila některému z druhů dinosaurů.

A v ní, pomyslel si Green, jehož se zmocnilo vzrušení, byl klíč k celé záležitosti!

Byl si tím naprosto jist a teď to ještě musel dokázat: moskyti z pravěku při bodnutí přenesli na lidi krev jiné formy života, která nebyla z vývojově chronologického hlediska slučitelná!

Co to znamenalo do důsledků, to zatím doktor Green nevěděl. Ale začal tušit, že fatalista Norman Froh se přinejmenším v tomto jednom bodu nemýlil: Lidstvo se opět jednou ve svých dějinách ocitlo v situaci, že neopatrnou manipulací mohlo zpochybnit samotnou svou existenci.

Pokud se onen virus – nebo ať už je to cokoliv – agresivně rozšíří mimo hranice DINOLANDU, budoucnost lidstva by nejen vypadala černě, ale patrně by nebyla vůbec žádná...

Runer se probral kolem poledne. Vzbudilo ho pronikavé zadrnčení telefonu z vedlejšího pokoje. V ústech měl odpornou pachut' a zjistil, že se pozvracel.

Podstatné více přemáhání, než tento pohled, ho stálo obrátit se a podívat na kostru Triceratopse. Odvahu k tomu získal jedině ze skutečnosti, že se mu – nehledě ke kocovině – nezkřivil jediný vlasek.

Dinosaurus opět visel nehnutě a šedivý tak, jak ho vlastnoručně poskládal ze zkamenělých kostí.

„Musím s tím rozhodně přestat,“ zamumlal Runer a nemyslel tím práci, nýbrž alkohol. Sondstrup zřejmě neměl tak docela nepravdu...”

Vešla Kira, spatřila zvratky a řekla: „Já to uklidím, miláčku. Zvedni ten telefon.“

Runer přikývl a vrávoravě se odpotácel vedle. Dříve, než zvedl

sluchátko, si několikrát odkašlal. Když slyšel, kdo se ohlásil, nedokázal docela skrýt překvapení. O kom se mluvívá...

„Tady Sondstrup. Doktor Runer? Známe se. Před dvěma týdny jste vyhověl mému pozvání. Asi si na to vzpomínáte.“

To víš, že si vzpomínám, pomyslel si Runer. „Ano,“ zavrčel.

„Máte ještě zájem o tu práci?“ zeptal se ten člověk, který ho tak ponížil.

„Jestli co?“

„Leccos se u nás změnilo. Uznávám, že jsem vás poslal pryč poněkud unáhleně. Ale na jednom i nadále trvám. Musíte přestat s alkoholem.“

V Runerově hlavě se spustil počítač. Bleskově spolkl, co měl původně na jazyku a řekl: „Respektoval jsem vaše rozhodnutí, profesore. Nemohl jste jednat jinak. Od té doby jsem nevypil ani kapku. Jsem čistý – jak se říká.“

„Jestli to je pravda, měl bych z toho velkou radost.“

„Nelžu.“

„To netvrdím. Jak rychle byste mohl být tady?“

„Přijde na to.“

„Na co? Spojujete se svým zaměstnáním u nás nějakou podmínkou?“ Sondstrupův tón náhle nabyl na úsečnosti.

„Ano.“

„A jakou?“

„Nemohu svou ženu nechat tak dlouho samotnou. Vezmu ji s sebou.“

„Do tábora?“

„Nebude nikomu překážet.“

„To nejde,“ odmítl Sondstrup stroze. „Kdyby byla odbornice, v pořádku, ale takhle... Jediné, co vám mohu nabídnout, je, ubytovat ji v Boulder City po dobu vaší práce u nás. Na vaše vlastní nebezpečí samozřejmě. O víkendech, pokud nebude v plánu nic naléhavého, byste ji tam mohl navštěvovat.“

„Kdo uhradí náklady?“

„My.“

„Souhlasím. Sbalíme se a ještě dnes nasedneme do vozu. Budeme muset někde přenocovat, ale pokud se nestane nic nepředvídaného, zítra k večeru bychom měli být u bran tábora!“

Na tom se shodli.

„Ohlaste se na vojenské základně v Boulder City. Do tábora vás odveze helikoptéra.“

Když Runer zavěsil, zeptala se Kira za jeho zády: „Problémy, miláčku?“

Otočil se: „Naopak. Balíme. Konečně poznali, s kým mají tu čest. Jen o chvílku déle a tak snadno by mě nebyli přemluvili, co říkáš?“

„Určitě ne, miláčku. Ale dříve nebo později by stejně poznali, co v tobě ztratili...“

Allan Hunter se třásl vzteky. Zase ho odehnali od Nadiných dveří. Nejvíc ho na tom štválo, že Nad'a už je prý na tom zdravotně dobře, takže může návštěvy přijímat. Chování příslušníků bezpečnostní služby, kteří ho neustále posílali pryč, bylo šikanováním, které si už dál nechtěl dát líbit.

Ještě jednou zkontroloval zvuky pětičlenné delfíní školy – jako čistě pracovní terapii, aby nemusel neustále myslet na Nad'u. Přitom se ještě jednou zarazil u překladu, který se objevil na displeji notebooku: **POKOJNÍ NOČNÍ NÁVŠTĚVNÍCI**.

Kdo nebo co mohlo delfíny v noci na širém jezeře navštívit a udělat na ně dojem? Plesiosaurus by jistě dojem udělal, ale rozhodně ne pokojný. Při svých útocích značně poškodil ochrannou klec pro delfíny a pravděpodobně jen příjezd týmu Pangaeu zabránil ještě něčemu horšímu. Návštěvníci, které měli na mysli delfíni, u nich zřejmě předešlé noci nebyli.

A něco mě zachránilo, hlásila se opět Hunterova fotografická paměť při takových příležitostech o slovo. Něco zahnal Elasmosaura včas na útěk. Nebyli to delfíni, jak jsme se původně domnívali, protože i kdyby toho byli schopni, v těch rozhodujících chvílích se starali výlučně o Nad'u a zachránili ji před utonutím...

Jako spousta dalších věcí to nahánělo mrazení v zádech. Tady, v rámci tábora, v němž si mezitím už začal připadat jako zajatec s omezeným akčním rádiem, se k řešení oné záhady nepřiblíží. K tomu by musel zpátky na Pangaeu, která kotvila na jezeře, zajištěná elektrickým polem, které se mohlo stát smrtelnou pastí i pro delfíny, kdyby si

nedali pozor.

Taky jedna ze sviňáren armády, pomyslel si rozzuřený Hunter. Měl už toho všeho vážně po krk. Rozhodl se, že už se dál nedá zdržovat – jak pokud jde o Nad'u, tak o výzkum. Vyběhl ze stanice ven. Bylo mu řečeno, že venku právě major Healy provádí prohlídku jednotek. To bylo pro toho vygumovance typické.

Rozhovory s Duchenayem nepřinesly žádný efekt – Hunter teď chtěl služební postup poněkud zkrátit.

Ačkoliv si už zvykl na tropické klima, byl přechod z klimatizovaných místností ven dost příkrý. Sotva se nadechl, vyrazil mu ze všech pórů pot.

Hunter se krátce rozhlédl a zamířil pak směrem ke čtverci C, kam měl, pokud měl správné informace, v průběhu dne dorazit balík pro něj. Náhodou se tam zdržoval i major.

Hunter zaslechl úsečné povely zavalitého muže ještě předtím, než ho spatřil. Healy nebyl nijak zvlášť vysoký, ale přece jenom měl impozantní postavu. Jeho tvář měla neustále výraz rozzuřeného býka. Kdyby měl navíc ještě stejně špatně padnoucí oděv, jako většina jeho podřízených, vypadal by skutečně ohavně. V hezké a na míru střižené uniformě ovšem vypadal téměř démonicky a autoritativně a Hunter si jen tak mimochodem pogrataloval, že se před tím chlapem nemusí plazit v bahně.

Došel takřka až k asfaltovému prostranství s barevnými značkami a musel projít kolem stráže u plotu, když tu se stalo opět něco, co dokazovalo, jak je ohrožena vnitřní bezpečnost tábora. K šíření strachu a smrtelného nebezpečí nebylo zdaleka zapotřebí zdivočelých a žravých dinosaurů. O život bylo třeba bát se i uvnitř tábora.

Hunter právě zpomalil krok, aby si udělal přehled o situaci, do níž se chystal vpadnout. Jeho vztek poněkud opadl, ale pořád ještě podle jeho mínění nestačil k tomu, aby v debatě s Healem našel ta správná slova.

Před majorem právě ukazovalo své zbraně padesát vojáků seřazených v pěti desetistupech. Povely jim vydával střídavě poručík, který stál vedle Healyho, a Healy sám. Právě když chtěl Hunter překonat poslední metry, ještě jednou se zarazil, protože k němu dolehl Duchenayův hlas. Sondstrupův spolupracovník se objevil u plotu a divoce gestikuloval. Hunter se k němu nevrle obrátil.

„Myslel jsem, že vás tady najdu. Říkali mi, že jste se v dost špatné

náladě sháněl po Healym...“

Dál se Duchenay nedostal. Další slova mu uvízla v hrdle, když se před ním a tedy za Hunterovými zády rozštěkal samopal!

Bylo příznačné, že Hunter ještě musel křiknout na Duchenaye: „K zemi! Stáhněte hlavu!“ – jinak by vědec, vypadající jako advokát, zůstal zřejmě dál stát a našla by si ho minimálně jedna z kulek svištících kolem.

I hlídka u brány se vrhla k zemi – ovšem s tichým zaúpěním, ze kterého se dalo usuzovat, že vojáka skutečně rána zasáhla.

Hunter se v pádu stočil směrem, kde Healy kontroloval mužstvo. Po prostranství zatím bez ustání rachotila automatika samopalu.

Jednotka opodál se hned při prvních výstřelech proměnila v něco, co se s oblibou ve vojenské hantýrce označuje jako chumel. Tato poněkud neprofesionální reakce byla ovšem vyvolána okolností, že střílet začal jeden z jejich středu a normálně se očekávalo nebezpečí zvenčí.

Hunter o tom už dále neuvažoval, ačkoliv jako omluva by se to dalo přijmout. Neměl zbraň a nedaleko od něj pálil jeden blázen v uniformě elitní jednotky na všechno, co se hýbalo. A byla tady spousta cílů. Ale ani jeden nenapadlo palbu opětovat. Alespoň ne v oněch rozhodujících prvních vteřinách, kdy zkoprněl i Healy. On sám však zásah nedostal. Byl na zemi ještě před Hunterem, zatímco sprška kulek kosila první vojáky kolem.

Hunter sledoval každíčký detail toho dramatu. Duchenay, který se staral o vojáka u brány, toho vnímal méně.

Šílený střelec stál zeširoka rozkročen, svíral samopal oběma rukama a zdálo se, že má nekonečný zásobník. Bylo úžasné, že celé té kanonádě učinil přítrž právě Healy. Major vytrhl z pouzdra ruční pistoli a zamířil na střelce vojáka. Možná ho chtěl jen postřelit, ale ve chvíli, kdy zamířil, si ho voják všiml a otočil hlaveň samopalu prudce směrem k Healymu.

Major problém vyřešil jediným pohybem prstu na spoušti. Kulka, která vylétla z jeho armádní pistole, prorazila vojákovi díru nad kořenem nosu. Muž zůstal ještě pár vteřin strnule stát a pak se těžce zhroutil dopředu na zem.

Hunter se pomalu zvedl a mechanicky si oprášil špínu z šatů.

„Doktora!“ vykřikl Duchenay.

A tím teprve začala všechna ta hrůza.

Zatímco probíhal odsun raněných a Hunter odložil svůj záměr na pozdější dobu, učinil jeden z těch, co celí vyděšení odcházeli, znepokojující objev.

„Majore! Jenom se podívejte, pane...!“

Ukazoval na mrtvého střelce, z jehož čela pořád ještě prýštila krev, ačkoliv srdce už dávno přestalo tlouci.

„Ta krev, pane...“

Každý, kdo se podíval tím směrem, musel pochopit, co má na mysli. Poznali to i Healy a Hunter, který se tady nezván objevil.

Krev, která vytékala z mrtvol, nebyla taková, jak by se dalo očekávat. Nebyla červená...

Z vody pořád ještě stoupala mlha.

Okolí, v němž se vynořilo pravěké slané jezero, se nápadně odlišovalo od ostatní krajiny. Normálně tady bylo prašné a suché pouštní klima a slunce stojící vysoko na obloze svou silou vysávalo vodní páru jako mohutný vysavač.

Už několik týdnů vlhkost houstla. Hladina jezera klesala sice ne prudce, přesto ale viditelně, a na dohled se zdála být doba, kdy žár nevadského dne docela vysuší veškerý obsah vodní nádrže.

Pilot helikoptéry Joe „Arnie“ Savage měl dostatek fantazie, aby si dokázal představit, jak tvorové, kteří se zatím ještě prohánějí pod vodou, později zajdou v bahně.

Savageova přezdívka vznikla díky jeho podobnosti s jedním z filmových hrdinů z počátku devadesátých let, který se proslavil spíše než chytrostí svými svaly.

Podoba to byla čistě vnější.

Arnie snášel to popichování docela dobře. Byl si sebou i svou inteligencí naprosto jist. V jeho rodině se však vyskytovaly případy značné slabomyslnosti a i na kopilota to dotáhl až na druhý pokus.

Netušil nic o poznámce ve svých osobních spisech: „Všestranně použitelný, na nic se neptá.“ Ale toto ohodnocení by si zřejmě vyložil jako kladné a tedy ve svůj prospěch.

Před odletem z tábora se velmi podrobně informoval na hrozící

nebezpečí – lépe řečeno dychtivě hltal všechny fámy, které se vyskytly.

Nikdo nešetřil dobře míněnými radami.

„Nandej jim to, Arnie!“ – „Ukaž jim, zač je toho loket!“ loučili se s ním kamarádi. „Vzpomeň si na Harryhausena a jeho lidi!“

Skutečně si na Harryhausena vzpomněl, když se vynořil z mlhy a letěl směrem k okraji lesa.

Harryhausen byl mrtev a nikdo nevěděl nic bližšího. Prý ho v šílenství zabil Kidredge. Arnie Kidredga osobně neznal, ale předtím, než ho pobodaly ty bestie, to prý byl fajn kluk... Tady nahoře se cítil Arnie v bezpečí. Jen možnost, že by se mohl stroj porouchat, mu způsobovala bolení v břiše. To peklo dole by bylo o pár tříd horší než „normální“ pád a kdyby se člověk nezabil hned...

Protože měl svůj hlavní úkol spojit zároveň s hlídkovým letem nad jezerem, zamířil ještě jednou doprostřed vodní plochy. Přes cáry mlhy spatřil dole výzkumnou loď, která kotvila asi uprostřed jezera. Od okolní šedi se jachta odlišovala namodralými blesky. Po vnějším kovovém plášti permanentně probíhaly elektrické výboje, protože loď byla pod proudem, aby byl její drahý inventář uchráněn před útoky.

Arnie třikrát ve velkých kruzích obletěl Pangaeu. Přitom si všiml hejna trojúhelníkovitých ploutví, jež patřily tvorům, kteří těsně pod hladinou před něčím prchali. Nejprve si myslel, že je vyplašila helikoptéra, a také se zpočátku domníval, že jsou to delfíni.

Kupodivu se ovšem jednalo o minimálně deset stříbřitě lesklých torpédovitých těl, jejichž ploutve brázdily vodu. A pronásledovalo je temné, obrovské tělo, které se nevynořovalo z vody a neustále zkracovalo vzdálenost. Ten tvor byl neuvěřitelně rychlý a veliký.

Arnie byl tou scénou natolik upoután, že od ní nemohl odtrhnout oči. Teprve rádiové hlášení z tábora poněkud rozptýlilo jeho pozornost. „Podejte situační zprávu!“ vyzval ho nepříjemný hlas. Patřil Arnieho nadřízenému.

Arnie vylíčil, co viděl, ale musel vyslechnout, že není venku kvůli tomuhle a že má laskavě vyřídit svůj úkol.

Odporovat bylo zbytečné. Arnie stroj otočil ještě dříve, než pronásledující stín dostihl pronásledované. Tohle není fér.

Ale automatická kamera helikoptéry celou scénu zaznamenala. Snad se s tím bude dát něco dělat.

Arnie měl rád dění v přírodě a boj o přežití, který je v říši zvířat

takřka na denním pořádku. DINOLAND by byl přímo rájem pro dokumentární filmaře. Na televizních právech by se daly vydělat horentní sumy.

Od nynějška ho pořád hlas z vysílačky peskoval, takže brzy neměl sám na mysli nic jiného, než aby už měl tu věc za sebou.

Přeletěl jezero a dostal se na místo, kde se Sternheimovi a jeho elitní jednotce podařilo odchytit živé moskyty a pomocí chemických zbraní si ostatní bestie udržet od těla.

Ve Sternheimově zprávě se říkalo, že jeho lidé zničili několik těch bestií, ale zbytek toho hejna žil dál a představoval tedy permanentní nebezpečí. Arníe nevěděl, kdo nařídil kompletní zničení toho zbytku. Patrně vědec, který se snažil přijít na kloub té nemoci. Doposud onemocněl jen ten, kdo byl pobodán. Takže dokonce i Arniemu bylo jasné, jak ztraceně důležitou – a nebezpečnou – úlohu dostal.

Několik minut se vznášel nad břehem porostlým rákosím, ale po hejnu moskytů neobjevil sebemenší stopu.

Když se dostal poněkud dál, do bažin, a ubral na výšce, protože tady již nerostly vysoké plavuně, vzdušný vír způsobený rotorem najednou vyplašil hejno, které hledal.

Byl to příšerný zvuk, který přehlušil i burácení motoru helikoptéry. Roj moskytů se jako lesklý koberec zvedl z bažinatého povrchu a bleskově se shlukl do kulovitého útvaru.

Arníe polekaně zmáčkl řídicí páku až na doraz a helikoptéra takřka kolmo vystoupala nahoru. Mrak moskytů zůstal dole a zdánlivě nehybný se vznášel nad páchnoucími plyny, které stoupaly z bažin.

Na Arníeho tváři se objevil výraz uspokojení. Přesně takhle to chtěl – lépe na sebe ti malí zákešní zabijáci ani upozornit nemohli.

Nepatrně zkorigoval výšku a přiblížil se k hejnu moskytů. Automatická kamera snímala bez toho, aby Arníe musel třeba jen hnout prstem.

To ovšem musel udělat, aby mohl stisknout dvě červená tlačítka docela nahoře, na vidlicovitě se rozbíhající řídicí páce.

Současně, aby byla vypnuta pojistka. Jedovatě zelená mlha, která se za necelé tři vteřiny snesla z jemných trysek na hejno, dokázala, proč se tato látka těšila stále větší oblibě na černých trzích krizových oblastí. Její účinek byl takřka okamžitý a Arníe udělal velice dobře, že helikoptéru okamžitě stočil stranou.

Byl to totiž „inteligentní“ jedovatý plyn, který vyšel z armádních

genových laboratoří. Napadal nervovou soustavu vyšších organismů, ulpíval na ní, pronikal povrchem těla a okamžitě rozvíjel ničivou sílu.

Vtip byl v tom, že v atmosféře se během několika minut sám rozložil. Nejpozději do té doby musel nalézt své oběti – jinak byl neúčinný.

Arnie počkal v uctivé vzdálenosti, než se projevil v hejnu moskytů očekávaný účinek a jeho kulovitý tvar se poznenáhlu změnil.

Kamera zachytila, jak jednotlivá tělíčka hmyzu třepotavě padají do bažiny, ze které prve vzlétla.

Arnie hrdě přijal gratulaci, kterou mu kapitán poslal prostřednictvím vysílačky.

Pak se velký mstitel zase vrátil do tábora.

Ve dne to bylo nejhorší. Ve dne, když se slunce vyšplhalo nad vrcholky pravěkých obřích stromů a svítilo přes okna z pancéřového skla. Když život venku plynul kolem neslyšně jako němý film.

To pak často přemýšlel o svém životě před smrtí. Protože už se delší dobu cítil mrtvý a pohřbený v tomto vězení, z něhož – jaká ironie – byl výhled ven.

Ležel na prýčně a oči měl zavřené tak dlouho, jak to jen bylo možné. To, co slyšel, bylo oddechování ostatních. Jejich blízkost mu dodávala opory. Ale i to pomalu přestávalo působit. Zoufalství stále sílilo. Prázdnota, ztráta skutečnosti. Jen když zavřel oči a pokoušel se sám sobě namluvit, že je noc, to bylo snesitelné. Jen takhle.

Jmenoval se Joseph Burr.

Las Vegas, 120 milionů let v minulosti.

Když se rozpršelo, pomyslela si Mizzy, že je to skoro výsměch: dříve, když ještě město leželo uprostřed pouště, byla voda dost vzácná a v podstatě se na tom ani dnes nic nezměnilo.

Tehdy ovšem nikdy nepršelo. Teď přicházel déšť často, ale než vodu zachytili a primitivními prostředky ji upravili natolik, aby se dala bez větších obav požívat, přece jen to zatím zůstal dost vzácný artikl.

Mizzy se přes sklo podívala k severu a podivila se, že ani po dvou letech ještě nebyla rozbita všechna okna v budově. Že přečkala časový skok, který stavbu přenesl o miliony let jinam.

Zpočátku se podívovala, že je sama naživu. Ale člověk si přece jen zvykne na všechno, pomyslela si Mizzy a tiše se usmála.

Earlovi se takovéto úvahy nelíbily, jenže Earl tady není. Vydal se s ostatními lovci obstarat čerstvé maso. Brzy z rána vyrazili k vzdálenému jezeru, aby zjistili, co za havěť tam žije. Trocha změny na jednotvárném jídelníčku nemohla být na škodu, na tom se shodlo všech šest, kteří se shromáždili kolem Earla.

S Mizzy se dohodli. Nemusela se vystavovat přímému nebezpečí, aby dostala svůj podíl čerstvého masa. Svým způsobem přispívala k soudržnosti celé skupiny.

Maso za maso, pomyslela si, opět se uchechtla. Zadívala se k severu.

Vysoká budova, v níž rozbili hlavní stan, se nacházela takřka na okraji města. Před ní bylo jen pár menších budov. Bylo je možné snadno přehlédnout. Plnily funkci ochranného valu, pokud se blížili větší draví dinosauři. Díky pásu pouště, který Las Vegas obklopoval, byli přes den varováni před takovými útoky dostatečně včas. V noci to bylo poněkud složitější. Vchody schodišť domu byly zabarikádovány a pod Earlovým vedením tady vybudovali pasti.

Earlova skupina nevyhledávala kontakty s ostatními, kteří katastrofu přežili – a také se ostatním, pokud to bylo jen trochu možné, vyhýbala. Earl své lidi – a také Mizzy – velmi snadno přesvědčil o smyslu takového počínání. Pokud nebudou mít přátele, nebudou muset ani brát ohledy.

Tato jednoduchá zásada jim umožňovala provést tu a tam přepad některého z jiných táborů a kořist přitom nebyla nevýznamná. Především pokud šlo o zbraně, velmi si polepšili. Slunce se na obzoru již sklánělo a Mizzy pořád ještě nezaregistrovala sebemenší náznak toho, že by se lovci vraceli.

Postupně začala pociťovat strach.

Ještě nikdy se nestalo, že by Earl zůstal celý den pryč a ji tady ne-

chal samotnou.

Mizzy takřka s láskou pomyslela na svého pasáka, který se o ni i tady staral přímo vzorně. Na to, že jeho vůdčí postavení bylo mimo jiné založeno i na ochotě Mizzy udržovat ostatní v dobré náladě, dívka nikdy nepomyslela.

Nikdy od něj nepožadovala lásku, takže proč by s tím měla začínat teď?

Čas si krátila tím, že se trochu přehrabovala v osobních věcech, které si každý z nich nakradl. K tomu ovšem musela zajít do jiných místností. To pro ni nebyl žádný problém. Mizzy se sponkou do vlasů dokázala kousky, které by od ní snad kromě Earla nikdo nečekal.

Nejnádhernejší na celé té katastrofě Mizzy připadalo, že se už teď neocitala takřka každý týden na některém z policejních okrsků u těch frajerů z mravnostní policie a že nemusela odpovídat na stále stejné otázky, nebo se podrobovat lékařským prohlídkám.

Existoval pouze zákon, který reprezentovali oni. Copak to nebyl pokrok...?

Po chvíli ji přestalo bavit i slídění ve věcech. Vrátila se do bývalého apartmá, v němž bydlela s Earlem, ještě jednou marně vyhlédla z okna a pak si lehla do mírně šplouchající vodní postele, která už však bohužel nebyla vytápěná.

Do místnosti se velice rychle vkrádal soumrak. Mizzy zavřela oči a představovala si něco krásného. V tomto směru byl její repertoár neomezený. Přesto už vzápětí nato usnula.

Když se pak vedle ní svalilo těžké tělo, vyděsila se takřka k smrti. S výkřikem vyskočila z postele a udělala ještě několik ospalých kroků směrem od ní.

Kužel kapesní svítilny položené na zemi a mířící ke stropu poskytoval dostatek světla, aby poznala, že se k ní vrátil Earl. To byla jediná dobrá zpráva. Stav jejího ochránce vzbudil v její tváři hrůzu.

„Earle...“

„Udělej něco!“ zasyčel. Zdálo se takřka nepochopitelné, že je ještě při vědomí.

„Earle – co?“

„Neptej se a pomoz mi!“

Earl měřil takřka dva metry a vážil sto dvacet kilogramů. Nejnápadnější na jeho široké zarostlé tváři byla brutální ústa. Takový člověk patrně vůbec nevěděl, co znamená poprosit. Slova, která platila Miz-

zy, byla strohým rozkazem.

Mizzy k němu váhavě přistoupila. Jeho opuchlé tělo, z něhož si sám strhl košili, vypadalo jako z těsta, které někdo nechal příliš dlouho nakynout.

„Co se stalo?“

„Najdi mast nebo něco. Udělej mi obklady. A pak se postarej o ostatní. Čekají dole u...“

Earl chtěl říci víc, ale v té chvíli ztratil vědomí. Zasténal a zavřel oči. Jen s nadlidským vypětím se zřejmě dostal až sem. Teď, když už tušil, že je v bezpečí, si jeho zmučené tělo vyžádalo svou daň.

Mizzy přemohla stud a nejprve Earla docela svlékla. Jak se obávala, skýtalo tělo i pod pasem stejný obraz jako paže.

V téže chvíli ji napadla hrozná myšlenka, kterou zase potlačila: co by se stalo, kdyby Earl zemřel? Ostatní nebyli ničím jiným než jen zkrocenou spodinou společnosti. Kdyby jim chyběl vůdce smečky, nebyli by schopni přežít.

To pomyšlení dodalo Mizzy sil. Nejprve omyla zaschlé strupy, jež se vytvořily na všech jizvách Earlova těla. Mizzy hned poznala, že jsou to bodnutí. Lovci zřejmě vyplašili celé hejno sršňů a dostali za to svůj díl.

V lékárnice skutečně našla hojivou mast. Když ošetřila všechny rány, přikryla Earla až po krk a pocítila vůči tomu obrovi něhu, jako nikdy předtím.

S osuškami, mastí a baterkou vyšla z místnosti a kráčela po schodech dolů. Dveře byly otevřené. Už z dálky zaslechla hlasy. V přízemí našla ostatní. V plném počtu. Nikdo nechyběl, ale každý byl nějak postižen. Stáli před mohutnou horou masa, kterou sem přivezli na čemsi jako žebříňák.

Nebylo divu, že byli venku tak dlouho.

„Co je to?“ zeptala se Mizzy. Už dávno si jí všimli a krátce zmlkli.

„Jezerní příšera!“ usmál se Blackjack drsně.

Ostatní se nesmáli.

„Jak je Earlovi?“ zeptal se Gentleman-Bill. Stál rovnou u hlavy onoho žirafovitého plaza, který měl tělo jako velryba, ale neměl nohy, nýbrž pouze ploutve. „Ten to schytil nejhůř. Asi má sladkou krev. To musíš nejlíp vědět ty...“

„Nechtěl, abychom chodili nahoru,“ doplnil ho Fighter. Špičkou boty šoupal v kaluži krve, která se mu vynořila u nohou. Naznačil

docela mechanicky krví kříž.

„Co se stalo?“ opakovala Mizzy roztřeseným hlasem. „Co je to zač?“

„Maniac tvrdí, že je to Plesiosaurus...“ Chlapík se poškrábal rozpačitě na bradě.

Maniac přikývl.

„Nikdo neví, jestli je to tak. Ale to je přece jedno, ne?“ dodal Rabbi. „Hlavní je, že má dobré maso a to nám na pár dní vydrží.“

„Stalo se to u toho jezera, co jsme k němu dorazili v poledne,“ řekl Blackjack. „Byla to až tam zatraceně tvrdá cesta. Hned na začátku jsme narazili na tuhle bestii a několika ranami jsme ji složili. Čvachtala se poblíž břehu v mělké vodě. Earl jí uvázal kolem krku lano, abychom ji mohli vytáhnout na břeh. A pach čerstvé krve pak musel přilákat moskyty...“

„Moskyty?“

„Obrovské bestie! Ještě štěstí, že se zatím nezatoulaly do Las Vegas. Asi je jim nejlíp v tom vlhku poblíž břehu... Na Earla každopádně stříklo něco z krve toho zvířete a to ty upíry zřejmě docela pobláznilo. Soustředili se jenom na Earla a na to zvíře.“

Když se potom zachránil skokem do vody, několik bodanců už dostal. Výsledek jsi viděla. My ostatní jsme dostali tak jen po jednom dvou bodnutích a měli jsme štěstí, že když se to hejno dost nacucalo, odletělo zase pryč. Zatraceně, teď abychom se ještě stříkali nějakým svinstvem proti hmyzu, než se vydáme z města ven.“

„K tomu jezeru mě už nikdo nedostane ani párem volů!“ zařval hystericky Gentleman-Bill.

„Jo, fajn,“ uklidnil ho Rabbi. „Cesty boží jsou nevyzpytatelné.“

„Blbče!“ vyštěkl Maniac.

Ti dva se neměli moc rádi. Nikdy.

Mizzy vrhla poslední pohled na chřtán zabitého netvora, ze kterého trčely zuby. Pak hodila chlapům mast k nohám, otočila se a ve světle baterky zase vyšla po schodech nahoru.

Poslední stupínky byly nejtěžší.

Doufám, že už není mrtvý, pomyslela si.

Přítomnost

Popelavě šedá skvrnitá dinosauří vejce byla tím něj absurdnějším, co v této části vesmíru existovalo. Dokonce i hnízdo v líhni mělo v sobě cosi absurdního, i když současně působilo sterilně klinicky.

Všech jedenáct vajec spočívalo špičkami nahoru jako snídaně nějakého obra v plastických stojanech. Z několika stran současně byly vystaveny teplému světlu z infrazářičů.

Dinosauří vajíčko naměkko, napadlo cynicky Hegerlanda. Byl sám v laboratoři, kde Sondstrup teprve před několika hodinami pronesl onu památnou větu: „Možná uvnitř těch skořápek tiká čas rychleji než v ostatním vesmíru.“

Nepříspěl tím k tomu, že by se Hegerland cítil lépe, ale zřejmě přece jen něco bylo na slovech jednoho z největších vědců, kteří se v téhle zemi kdy narodili.

Kdo se na ta vejce podíval, ucítil ledový závan. Hegerlandovi se alespoň zdálo, že ho cítí.

Prováděl právě jedno z pravidelných mamografických vyšetření, při kterém ani nemusel vejce z líhně vytahovat, když tu k němu přes hlukově izolované dveře proniklo suché rachocení samopalů. Tady venku, v obklopení pravěkým pralesem, to byl téměř běžný zvuk, takže Hegerland mu dál nevěnoval pozornost.

Dravé dinosaury, kteří se přiblížili k příkopu a plotu příliš, bylo občas nutno udržet v náležitém odstupu několika varovnými výstřely. Důvěra v oplocení, napojené na vysoké napětí, byla všeobecně jen velmi omezená. Přednost se dávalo, kdykoliv to bylo – možné, preventivním opatřením.

Hegerland řídil mechanickou ruku robota průzorem od jednoho vejce k druhému. U každého se kamera na několik vteřin zastavila. Monitor ukazoval, co se odehrávalo uvnitř jednotlivých skořápek. Současně se obrázky zaznamenávaly na magnetickou pásku a bylo možné je kdykoliv vyvolat.

Hegerland poznal, že ve vývoji vajec opět nastal obrovský skok vpřed. Při takovéto rychlosti bylo šest hodin mezi vyšetřeními příliš dlouhým intervalem. Připadalo mu, že vyšetření by se měla uskutečňovat v kratších odstupech. Především se sem ovšem musí dostavit Sondstrup...

Hegerland zamířil k dalšímu vejci.

Mřížkový obraz, který se rýsoval na monitoru, ukázal všude přibližně tentýž stav vývoje zárodku.

Náhle dostal Hegerland nápad. Jeho kolegové ho ne nadarmo nazývali „počítačovým šilencem“. Vzpomněl si na stopy, které se našly venku u břehu jezera, u zahrabaných vajec. U mrtvol Stoneových lidí.

Na základě těchto stop se tedy počítalo s tím, že oním zabijákem je tvor na čtyřech válcovitých nohou, který za sebou vlekl dlouhý ocas. Stopy v půdě byly v tomto směru celkem jednoznačné.

Hegerlanda se zmocnila touha onen dosti nezřetelný obraz neznámého zabijáka vykreslit jako první.

S nejnovějšími obrázky mamografického rozboru by to nemělo být těžké. Na obrazovce se celkem jasně rýsovaly obrysy toho tvora.

Stačilo jen přehrát grafické zobrazení na jiný terminál a provést několik kosmetických úprav a během několika minut měl sice ještě hrubý, ale již velice působivý portrét pozdějšího giganta.

Sám užasl nad výsledkem. Chybělo ovšem něco rozhodujícího.

Ocas.

Zárodky ve vejcích neměly ocas – ani jeho náznak!

Hegerland chvíli zíral na obraz a pak ho cosi v hloubi duše napadlo.

Chvatně provedl v obrázku několik změn. Třesoucími se prsty pak vytočil Sondstrupovo číslo.

„Jak to myslíte?“ ozval se o chvíli později Sondstrup na druhém konci linky. „Vy jste našel Stoneho stopu?“

V místnosti, do které přenesli mrtvého střelce, zavládlo trapné ticho. Asi po celou minutu by bylo slyšet i špendlík spadnout na zem.

Ticho přerušil Healyho drsný hlas: „Postupně se měníme v márnici, pánové. Džungle kolem nás je už pouhá kulisa. Docela působivá kulisa. Jenže to se mi nelíbí. Zatraceně se mi to přestává líbit! A generálovi se to bude líbit ještě méně!“

Ve všeobecném zmatku se podařilo Healymu dostat až sem, kde se kromě majora Duchenaye objevil i onen Nadin zachránce, doktor Green.

Greena zavolal, když při svlékání mrtvého narazili na něco, co uvrhlo do ještě podivnějšího světla fakt, že krev mrtvého byla docela černá. Celá hrud' i záda onoho pomatěného střelce vypadaly tak, jak si to Hunter pamatoval ještě u Normana Frohna – jen mnohem hůř. Rozdíl mezi změnami na Frohnově pokožce a tímhle mrtvým byl stejný asi jako mezi popáleninami prvního a třetího stupně!

Všechno, co u Frohna vypadalo strupovitě a mělo veškeré vnější příznaky svrabu, tady pokročilo o kus dál. U tohoto muže se to podobalo – Hunter na to nenašel jiný výraz – svlékání z kůže. Procesu, při kterém se odkládá stará kůže, aby se pod ní zrodilo něco nového...

„Jak se ten člověk jmenoval?“ Greenův hlas vytrhl Healyho ze zamyšlení a podařilo se mu dokonce odvrátit zrak od té odporné podívané.

„Seržant Moon Phylis,“ řekl Healy ochotně. A dodal: „Pokud se chcete zeptat, jak to, že ten člověk mohl svůj stav skrývat tak dlouho, musel bych mlčet. Ale okamžitě dám zahájit vyšetřování. Za pár hodin vám o tom budu moci říci víc.“

„Právě v armádě se přece takovéto změny nedají skrývat. Vaši lidé se přece denně společně sprchují...“

Green nedostal odpověď, ale Hunter mu dal za pravdu.

„Nikdy se nechoval nijak nápadně. Okamžitě jsem si chtěl podat jeho nadřízeného. Poručík byl sám těžce zraněn a za několik hodin ho odvezou na kliniku v Boulder City – spolu s dalšími pěti těžce raněnými.“

Green zavrtěl hlavou tak rozhodně, že ani nemusel mluvit příliš nahlas, a přesto mu všichni v místnosti rozuměli. „To asi sotva.“

„Prosím?“ Healy se na něj podíval.

„Nikdo zatím tenhle tábor neopustí. A to minimálně do té doby, než budeme bezpečně vědět, kolik případů nákazy tady skutečně je.“

„To znamená?“ vybuchl major a dokonce dostal podporu od Duchenaye, když se ten vložil do rozhovoru a řekl: „Ale, nemůžete přece...“

Green je oba umlčel. „Mohu a musím,“ řekl neochvějně. „Nemůžeme si dovolit zavléci tu nákazu ven.“ Poprvé nahlas vyslovil slovo, které tak nenáviděl. „Všechno je mnohem horší, než jsem původně předpokládal. Rozšiřuji tímto karanténu na celý tábor, vlastně na celý DINOLAND, a žádám, abyste s tím souhlasili. Všechno, co od nynějška do tábora dostanete, v něm také musí zůstat. Prozatím odtud

nebude pro nikoho cesta ven...!“

Sondstrup zíral na monitor, na němž Hegerland pomocí počítačové grafiky vykouznil binární obraz. Vědecký velitel tábora několikrát porovnal doprovodné údaje s oficiálním protokolem z akce, který zachycoval stav poblíž jezera.

„Jak jste na to přišel?“ obrátil se konečně k pracovníkovi svého týmu.

„Jen jsem tak uvažoval,“ řekl Hegerland a hned dodal: „Přesně bych to nedokázal říct. Najednou mě to prostě napadlo. Trochu jsem zaexperimentoval a najednou...“

„... .vznikl tenhle obrázek,“ dokončil Sondstrup a přikývl.

„Myslíte, že je to možné?“

„Je to dokonce pravděpodobné. Vytiskněte to a dodejte majorovi.“ Sondstrup se opět zadíval na monitor a zakroutil hlavou. Bytost na obrázku byla vzdáleně podobná giganticky zvětšené berušce sklepní.

Při pohledu shora bylo ploché tělo oválné a nesly ho čtyři silné válečkové nohy. Hlava, na níž ještě nebylo možné rozpoznat detaily, zabírala čtvrtinu celkové délky. Po těle, které se podobalo želvímu krunýři, probíhaly příčné drážky. Bližší informace o tom tvorovi se zatím získat nedaly.

„Pohybovalo se to pozpátku,“ usoudil teď Sondstrup z pozorování na místě masakru. „Proč nás to nenapadlo dřív? Ta stopa, která se vzdalovala směrem k jezeru, nepocházela od ocasu. Byl to Stone a ta bestie ho měla v tlamě!“

„Zřejmě nenechal žádnou oběť bez povšimnutí,“ přisvědčil Hegerland. „Možná měl jen jedenáct vajec, ale nechtěl přijít o žádnou z obětí...“

Runerova cesta měřila přes tisíc mil a vedla třemi státy. Jel pořád

rovnou po federální dálnici 10 a když přišla noc, dorazil prvního dne své cesty až do El Pasa na hranici Nového Mexika. Tady si vyhledal a bez problémů našel levný hotel. Kira zůstala sedět v autě, zatímco on v recepci požádal o dvoulůžkový pokoj a zaplatil.

Jeho žena většinou zachovávala mlčení a trpělivě snášela jeho nekonečné monology. V pokoji trochu pojedli, věci ani nevybalovali a šli brzy spát. V cestě pokračovali odpočatí ještě před svítáním.

„Ani nevíš, co to pro mě znamená,“ opakoval Runer neustále. Zdůraznil to už v Texasu a znovu i teď v Novém Mexiku a bude na tom trvat i v Arizoně. „Těším se jako malé dítě.“

Vytáhl ploskačku a trochu si z ní přihnul. Věděl samozřejmě, co slíbil Sondstrupovi, ale takovýhle doušek není přece nic víc než lék. Jeho tělo by nesneslo, kdyby s alkoholem přestal náhle.

Postupné odvykání bylo vhodnější a Runer skutečně pil jen tolik, že by mu při policejní kontrole nemohli nic vytknout. Kromě toho velice pečlivě dodržoval rychlostní omezení, kterých bylo na dálnici požehnaně.

„Je to zvláštní,“ horlil dál, „jako by mě k tomu podivnému místu přitahoval magnet. Kus země z doby křídové... no jen si to představ! Už když jsem tam byl poprvé, vůbec se mi odtamtud nechtělo. No, okolnosti byly tenkrát proti mně, ale teď je to jiné. Docela jiné. Tentokrát chytnu příležitost za pačesy! Sondstrup se bude divit..“

Poškrábal se na zádech.

„Jak jen to bude možné, budu tě navštěvovat ve městě,“ řekl své ženě. „Sondstrup mi to slíbil. – Slyšela jsi, jak jsem s ním vyjednával? Chce mě. To bylo docela jasné. Možná bych to mohl nějak zařídit, abys mě mohla navštívit v táboře. Nelitovala bys toho. Je to, jako když vstoupíš do jiného světa... Bože můj, Kiro, to je fantastické! Každopádně se musíš nechat zavézt alespoň v turistickém autobusu k jedné z těch vyhlídkových plošin. Živí dinosauři, Kiro, uvidíš živé dinosaury! Žádného Triceratopse, jakého máme doma – ten přišel v evolučním vývoji později než to, co se sem dostalo. Ale když budeš mít štěstí, skutečně štěstí, uvidíš z bezpečné vzdálenosti Brachiosaura. Nebo létající dinosaury, Kiro, předchůdce dnešních ptáků.“

Líce mu zčervenaly. Docela se rozohnil.

„Uklidni se, Stane,“ řekla mu žena mírně.

Přikývl. „Já vím, myslíš to dobře. Ale jen mě nech, miláčku. Je to tak neskutečné. Nevím, co by se stalo, kdyby nezavolali...“

Zahloubal se do sebe.

Domníval se, že už ucítil onu typickou atmosféru, kterou tehdy zaregistroval v táboře. Zhluboka se nadechl. Bože můj, pomyslel si, je to jako bych se vracel domů...

Krátce po snídani kdosi zaklepal na dveře. Allan Hunter přerušil svůj už x-tý pokus o vyhodnocení zvuků delfínů. Ale ani tentokrát se nedostal dál, než k onomu POKOJNÍ NOČNÍ NÁVŠTĚVNÍCI.

Vstal a vypnul notebook. Když otevřel dveře svého pokoje, stál venku návštěvník, kterého by tady očekával ze všech nejméně.

„Nad'o...!“

Byl tak dokonale zmatený, že ji nechal chvíli stát venku. Pak takřka překotně svůj prohřešek napravil. „Pojď dovnitř!“

Následovala jeho výzvu s mírným úsměvem.

„Nikdo mi neřekl...“

„Pssst,“ položila si ukazováček na rty a zatímco Hunter zamykal dveře, řekla, jako by chtěla předejít otázce, kterou musel nevyhnutelně položit: „Je mi dobře.“

Tomu se dalo věřit. Rozhodně nepůsobila dojmem člověka, který překonal těžkou nemoc. A vlastně to ani nebyla nemoc, nýbrž vražda.

Zamířila rovnou k posteli a posadila se na její okraj.

„Vypadáš báječně. Stokrát jsem se pokoušel k tobě dostat, ale...“ Hunter se posadil vedle ní a díval se na ni tak upřeně, že jí to muselo být až nepříjemné. Projevila ovšem stoický klid a řekla: „Vím, prosila jsem, aby ke mně nikoho nepouštěli.“

Hunter polkl: „Ani mě ne?“

„Ani tebe!“

„Proč?“

„Musela jsem přemýšlet,“ řekla. Z výrazu její tváře se nedalo usoudit, zda už ono uvažování přineslo nějaký výsledek.

„Chápu,“ řekl Hunter, „ten šok.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „O nás.“

„O nás?“

„Ano.“

„A co konkrétně?“ najednou pochopil, že ho nečeká nijak příznivé sdělení.

„Už tě chápu lépe,“ řekla.

„Co chápeš?“

„Že se ke mně nikdy otevřeně nepřiznáš a že se budeš pořád všemožně vyhýbat svatbě.“

„Nad'o!“

„Mluvím o faktech,“ řekla.

„A já mluvím o tom, že už neomládnu...“

Hunter si najednou připadal jako v nějakém z těch filmů, které mohl sledovat jen s notnou dávkou prášků na uklidnění. „Nad'o, copak se nemáš dobře?“ Dotkl se její paže a chtěl ji pohladit po tváři, ale ona odmítla.

„Nikdy jsem se necítila líp. Právě jsi řekl, že vypadám skvěle. Nebo to byla taky lež?“

„Jak to taky? A vůbec... Proboha, Nad'o!“

„Chtěla jsem hned předejít nedorozumění,“ řekla. „Nezlobím se na tebe. Chtěla jsem ti jen sdělit, že od nynějška se na náš vztah dívám stejně nezávazně jako ty.“

„To zní jako...“

„Zní to, jako bych konečně sundala růžové brýle,“ přikývla, vstala a zamířila ke dveřím. „Na naší profesionální spolupráci se stejně nic nezmění. Výborně si přece rozumíme a tak to zůstane i pro příště.“

Chtěl něco říci, ale její pohled ho doslova přimrazil.

„Pravděpodobně ještě vůbec nevíš, co se tady mezitím...“

Jednoduše se otočila a odešla. Nedokončená věta se ještě vznášela ve vzduchu.

Neměl tušení, co se v Nadině nitru děje, ale její podivný klid mu připomněl spontánně doktora Greena. A to byl definitivní důvod, proč odmítl věřit, že je to pouze přechodná reakce, podmíněná možná hormonálně...

Těsnost byla ze všeho nejhorší.

V téhle místnosti, která vypadala jako dutá krychle, měl klaustro-

fobní pocity. Celá stanice byla zařízena takhle. Z menších a větších stavebních prvků. Čistě účelově.

Když se soustředil na dýchání, podařilo se mu na chvíli zbavit se pocitu, že ho stěny rozmačkají.

Qigong.

Už jako malý kluk se naučil čínskou dechovou terapii. Tehdy poprvé takřka zemřel strachem v porouchaném výtahu v jednom obchodním domě. Když narukoval do armády, zamlčel tuto okolnost. Vždyť to přece zvládá.

Díky Qigongu.

Nevěděl, proč mu rozum neustále zatemňuje panika a hrůza. Proč už není schopen uvažovat sám o sobě.

Když otevřel oči, viděl jen stěny, stěny a stěny.

A když oči zavřel, bylo to, jako by už byl mrtev a pohřben.

Byl těsně před zhroucením.

Jmenoval se Max Lindbergh.

Duchenay se pokoušel zastihnout doktora Runera ještě doma. Požádal ho o to profesor Sondstrup, když se dozvěděl o Greenově záměru rozšířit karanténní zónu. Sondstrup tento postup schvaloval a odmítl Greenovi jakkoli bránit. Zastával názor, že tento odborník na tropickou medicínu musí sám nejlépe vědět, jak lze zabránit epidemii.

Ani Healy už neodporoval, což bylo ještě podivnější. Pouze využil svého práva a zkontaktoval se s generálem Pounderem. Ten pak sám pohovořil s Greenem a nechal si vyložit jeho stanovisko. Od té chvíle už nikdo v táboře nepochyboval, že Green se prosadil.

V Runerově bytě se nikdo nehlásil. Duchenay už to ani v podstatě nečekal. Sondstrup ho informoval o souvislostech. Paleontolog, který měl být zařazen do týmu Pangaey namísto Frohna, už byl dávno na cestě sem. Znal Runera pouze zběžné z úvodního rozhovoru tady před dvěma týdny. Runer byl ještě před Frohnem tím, koho si Sondstrup přál ze všech nejvíce a už měl to místo takřkajíc v kapse. Pak ovšem došlo k onomu závažnému incidentu, který všechno zvrátil.

Runer se ve stavu, který nebylo možné označit jinak než totální

opilost, pustil do rvačky s jedním vojákem. Došlo k potyčce, při které se oba zřídili doslova do krve.

Voják své jednání, při němž byl jako hlavní viník identifikován Runer, zaplatil jedním týdnem zostřeného vězení. Runera samotného poslal Sondstrup, který neměl náladu na jakékoliv omluvy, nemilosrdně domů.

Pak přišel Frohn...

Duchenay nechal marných snah a namísto toho zavolal do vojenské základny v Boulder City, kde se měl po svém příjezdu Runer ohlásit. Nařídil, aby se paleontolog prozatím ubytoval s ženou ve městě a aby tam vyčkal, než bude zase zrušena karanténa v táboře. Nemělo smysl vystavovat nebezpečí nákazy ještě více lidí, i když nikdo nevěděl, jak se ona – podle Greenova označení – nákaza šíří.

Krátce nato dostal Duchanay vzkaz, aby se neprodleně dostavil do laboratoře, kde trávili celou noc Sondstrup a jeho štáb dokonce i s vyloučením vojáků. Teprve ráno si dopřáli trochu odpočinku.

Noel Duchanay profesorův zvláštní úkol, aby byl jeho spojovacím článkem se zbytkem světa, doposud plnil bez sebemenší chyby. Jako advokát nejen vypadal, ale měl i duši právníka. Loajalita mu byla nade vše.

Ačkoliv nebyl přímo zúčastněn, byl – pokud šlo o jedenáct líhnoucích se dinosaurů – o aktuálním stavu informován. Když ho teď Sondstrup tak naléhavě volá, týkalo se to určitě oněch objektů velikosti pštrosího vejce.

Duchanay chtěl zrovna odejít z pracovny, když se o slovo přihlásila armáda. Objevil se u něj major Healy. Vypadal zdrceně.

„Přimhouřil jsem více než jedno oko, když ten váš šaman nařídil onen pokus s karanténou – abych byl upřímný, dokonce jsem se za to u Poundera přimluvil. Ale teď už to zachází příliš daleko!“

„Co se stalo?“

Major hodil na stůl několikastránkový spis. „Chtěl jsem mu osobně předat, co jsme všechno vyšťourali o Moonu Phyllisovi. Od spalniček až po kapavku, co chytl během služby v jihovýchodní Asii včetně osobních dokladů. A co Sondstrup?“

Na tuhle otázku dostal šanci odpovědět Duchanay. „Nechá se přede mnou zapírat – přede mnou! Někdo mu zřejmě zapomněl vysvětlit, od koho v konečném důsledku dostává ten svůj horentní plat! Snad bych se při této příležitosti mohl také dostat k tomu jeho seznamu prý

potřebných věcí...”

„Už ty přístroje dorazily?“ zeptal se Duchenay blahosklonně.

„Nedorazily a já ještě dnes jejich expedici zastavím!“ vyhrožoval Healy. „Myslel jsem, že ten chlap je mimo jiné i psycholog... Jestli je to pravda, pak se ve mně šeredně přepočítal!“

„Vemte, prosím, v úvahu mimořádné okolnosti...” Duchenay se odmlčel, aniž by ho major přerušil. Mechanicky začal s listováním v materiálu, který přinesl Healy. Přitom mu náhodou pohled ulpěl na disciplinárním přestupku, jehož se Moon Phyllis před dvěma týdny dopustil. Duchenay se zarazil u jména dr. Stanley Runer a pak si celý odstavec přečetl znovu ještě jednou. Vůbec mu nevadilo, že na něj Healy mluvil dál.

Teprve, když zamumlal cosi o „podivné věci“, došlo majorovi, že vlastně vede monolog. Zrudl. Jeho beztak permanentně zakaboněná tvář vypadala jako plastická maska, která se zpitvořila v důsledku velkého žáru.

„Co je podivné?“

Duchenay vzhlédl a až teď si uvědomil, že uvažoval nahlas.

„Ten mrtvý seržant, se před více než dvěma týdny zapletl do rvačky s jedním opilým civilistou, kterého jsme pak museli poslat domů.“

„No a v čem je problém?“

„To nevím. Jenom se mi zdá divné, že právě tenhle voják pak začal tak šíleně střílet.“

Major Healy nevypadal, jako by ten objev považoval za nějak důležitý. Nepokládal ani za nutné o tom diskutovat dál.“

„Jak to teď vypadá?“ vyštěkl.

„S čím?“

„Podáte si pana Greena vy, nebo to mám udělat já?“

„Ani já, ani vy,“ odpověděl Duchenay neočekávaně tvrdě. „Kdybyste si ho – jak říkáte – podal, svým vrozeným klidem se nad to hravě povznese. Raději na to zapomeňte – už kvůli vašemu krevnímu tlaku...”

Runer byl z povídání už celý ochraptělý, když u Wickenburgu pře-

jeli na dálnici 93. Celé hodiny jeli pod žhnoucím sluncem Arizony. Kapota auta byla celá rozžhavená a klimatizační zařízení už takřka nebylo schopno udržet vnitřní teplotu pod značkou 85 stupňů Fahrenheita.

„Jak dlouho to ještě potrvá?“ zeptala se Kira.

Zatímco Runer měl dojem, že se rozteče, vypadala jeho žena pořád takřka stejně. V líčidlech musela mít nějakou tajnou přísadu proti hor-ku.

„Hodinku,“ odpověděl, „možná trochu míň. Záleží na tom, jak rychle tu zatracenou základnu najdeme.“

Arizona má jistě své půvaby, jenže Runerovi je během této cesty neobjevili. Krajina nabyla stepních rysů a když projeli kolem ukazatele na město jménem Bagdad, vůbec mu to nepřipadalo k smíchu.

Posledních sto mil před Boulder City dosud řídký provoz opět zřetelně zhoustl. Na cestě přibyla vojenská vozidla, ale i spousta soukromých autobusů.

„Podívej se na to,“ spustil opět Runer nadšeně. „Kam si myslíš, že mají všichni namířeno? Samo sebou do DINOLANDU! Jenže u plotu je konec!“ Drsně se zachechtal.

Jako by se mu auto chtělo za tu poznámku pomstít, motor se v té chvíli zakuckal. Runer okamžitě ubral plyn a zamířil vozem na okraj vozovky. Ještě během toho manévru motor docela vysadil a už nenaskočil. Runer zaklel a zkusil ještě několikrát nastartovat, zase zanađával a pak vystoupil.

Kira se zdržela jakéhokoliv komentáře. Zůstala ve voze.

Runer otevřel kapotu. Vyvalilo se odtamtud trochu kouře a smrdělo to jakousi spáleninou. V autech se bohužel nevyznal ani zdaleka tak jako v pravěké minulosti Země. A i kdyby našel příčinu náhlého selhání, její odstranění by na něj už bylo zřejmě příliš.

„Přesedni si na mé sedadlo a zkus nastartovat!“ zavolal na Kiru.

Očekávaný zázrak se nedostavil.

„Doufám, že nás ten zbytek cesty svezou některý z těch řidičů.“ Nechal kapotu otevřenou, aby svému snažení propůjčil potřebnou naléhavost, zamířil k ložní ploše pick-upu a chtěl z ní sundat zavazadlo, když je zahlédl, jak se blíží.

Tentokrát byl – téměř – střízlivý, a to způsobilo, že mu v žilách ztuhla krev! Zpočátku viděl jen oblak prachu, který se cílevědomě blížil k místu, kde stál on. Ale siluety těch nestvůr byly tak zřetelné,

že by je byl bez problémů identifikoval i za ještě horší viditelnosti.

„To je šílené!“ vymáčkl ze sebe. „Kiro!“ Jak daleko bylo odtud do DINOLANDU? Ze by byl tak blízko, že by se uprchlí dinosauři dostali až sem?

To nebylo pravděpodobné.

A nepochybná byla i skutečnost, že v DINOLANDU nežil jeden jediný Triceratops.

Ten totiž žil v jiné době.

Ceratopserové ovládli Zemi až v pozdní době křídové, před zhruba devadesáti miliony lety. A to byl přece jen slušný rozdíl třiceti milionů let oproti době, z níž pocházel kus pravěké krajiny, která se stala populární pod názvem DINOLAND.

Bylo prostě vyloučeno spatřit živé Triceratopsy – ani jednotlivé ani ve stádě, v němž se řítily s neuvěřitelnou rychlostí po dálnici – rovnou na pick-up!

Fata morgana?

„Kiro!“ Chrapot v Runerově hlase přehlušila panika. „Kiro, ztraceně, kde...?“

Tentokrát neměl smysly zatemněné whiskou. Na ni tedy případnou halucinaci svádet nemohl.

Jeho žena pořád ještě seděla vpředu za volantem, když otevřel dveře auta. „Nač čekáš? Copak nevidíš...?“

Slyšel už supění dinosaurů, kteří se na ně hnali jako pominutí. Země se už chvěla pod mohutnými kroky těch gigantů.

Nezadržitelně rychle se blížili. Když se na ně díval naposledy, byli vzdáleni ještě dobrou míli – teď už necelou stovku metrů!

Runer vytřeštil oči. Docela mu vyschlo v krku. Pokusil se chytit Kiru za rameno a vyvléci ji z vozu, ale bránila se tomu. Nedržel ji dost pevně.

Jen koutkem oka zahlédl první skloněné hlavy se třemi rohy.

„Dělej, jak chceš...!“

Runer se otočil od své ženy.

Projevil se v něm opět starý egoista. Zamířil pryč od pick-upu, který v příštím okamžiku zapraštil pod několikátunovými těly. Až k Runerovi dolehl skřípot lámajícího se plechu, třeskot rozbitého skla a srdcervoucí výkřik.

Kira, pomyslel si a otočil hlavu.

Jeho žena právě včas opustila vůz a utíkala směrem k němu. Jenže

měla před dinosaury příliš malý náskok. Když se jí do boku zaryl tupý rohovitý hrot, Runer odvrátil pohled. Zmobilizoval všechny síly, ale podařilo se mu dostat jen o pár kroků dál – pak cosi s úžasnou silou narazilo do jeho těla a vymrštilo ho velikým obloukem do vzduchu.

Byl mrtev, ještě než dopadl na zem. A ačkoliv by si to byl velice přál – nebyla to halucinace, ani přelud...

Armádní helikoptéra shodila z minimální výšky balíky, aniž by se přitom dotkla podvozkem země. Tato strategie byla zvolena na Healyho naléhání. Chtěl zabránit tomu, aby se posádka zoufalců uvnitř tábo-ra rozrůstala o další, protože doktor Green by byl podle jeho domnění schopen každého, kdo by se jen jednou krátce dotkl pravěké půdy, okamžitě zavřít do karantény!

„To je zásilka, kterou čeká doktor,“ řekl Duchenay. Stál s Hunterem na verandě a sledoval čilý ruch.

„Neřekl bych, že s naším balíkem to dopadne stejně,“ odvětil oceánolog. Pořád ještě se nevzpamatoval ze setkání s Naďou. K novému rozhovoru potom nedošlo, ale domluvil si s ní na později schůzku telefonicky.

„Myslíte tu ohlášenou miniponorku?“ Duchenay se usmál. „Nemějte obavy, zablokoval jsem její dopravu sem.“

„Proč, obáváte se, že by se ten technický zázrak nakazil?“ zeptal se jízlivě Hunter.

„Sondstrup vás stejně zatím na jezero nepustí.“

„To vám řekl?“

„Ne, na to je příliš zaměstnán.“

„Čím vlastně? Pořád ještě těmi vejci?“

„O tom nesmím hovořit.“

„K čemu ty tajnosti? Copak nesesíme všichni na jedné lodi?“

„Jistě. Ale existují kapitáni, důstojníci a obyčejní námořníci.“ Duchenay se tomu přiměru usmál.

„A já jsem ten obyčejný voják...?“

„Nesmysl.“

„Žádné vytáčky, Noele!“

„Nemohu vám říci víc, je mi líto. Jak se ostatně vede vaší kolegy-ni?“

Hunter by byl přísahal, že ten lišák Duchenay začal o Nadě hovořit záměrně.

„Ta se má fajn,“ zavrčel.

„To jsem rád.“

„To je taky na vás vidět...“

Allan Hunter přejel pohledem přes tábor, v němž se po řádění onoho šíleného střelce a následujících opatřeních rozšířila horečná nervozita.

Oceánolog věděl, že Healey nařídil pro veškerou osádku tábora povinnou prohlídku, která pořád ještě byla v plném proudu. On sám se ovšem musel také podřídit vyšetření a předpokládal, že nebyl mezi civilisty výjimkou. Doufali, že takto předejdou dalším nepříjemným překvapením.

Doposud se však nevyskytl žádný případ, že by byl někdo pobodán moskytem a nenahlásil to. Jednotka zemřelého Harryhausena tedy představovala hlavní skupinu obětí. Po Kidredgově smrti se bludné představy akutně naplno projevily u pěti mužů. Ostatní, kteří byli rovněž pobodáni, reagovali naprosto normálně.

Pokud se to tak dá nazvat, pomyslel si Hunter. Protože nikdo nemohl vyloučit, že se někteří z nich prostě jen přetvařují. U Frohna to nebylo jinak. Projevil se až těsně předtím, než se stal vrahem a pak i sebevrahem.

„Je ještě něco, co bych měl vědět?“ zeptal se Hunter, který si všiml, že Duchenay působí nezvykle nepřítomným dojmem.

„Zatím jsem pořád ještě nic neslyšel o vašem novém členovi týmu,“ řekl.

„O tom paleontologovi z Texasu?“

Duchenay přikývl. „Už by se měl pomalu ohlásit. I kdyby měl zpoždění, mohl přece zavolat...“

„S tím si přece nemusíte dělat starosti.“ Hunter byl samozřejmě také zvědavý, co bude Runer zač. Měli přece spolupracovat. Ale momentálně byly důležitější věci. „Jak jste sám podotkl: Zatím nebude z návratu na jezero nic. Máme spoustu času.“

„O to nejde.“

„A oč tedy?“

„O tom nechci hovořit,“ řekl Duchenay a Hunterovi to připadalo

tak známé, že definitivně ztratil chuť klást další otázky.

Kromě toho už byl čas vyrazit. Nechtěl dávat Nadě příležitost k dalším útokům tím, že by se opozdil.

Rozloučil se s Duchenayem, který ještě zůstal venku, a zamířil do kasina. Nadě trvala na setkání na neutrální půdě.

Ještě tu nebyla. Hunter si vzal z automatu kávu. Při třetím šálku už začal být pomalu netrpělivý.

Jestli na ten termín zapomněla, nebylo to dobré znamení. Pak zřejmě – a tomu se prostě zdráhal uvěřit – ztratila i ten nejmenší zájem na pokračování jejich dosavadního vztahu.

Když už bylo více než půl hodiny po dohodnutém čase, vydal se k jejímu pokoji. Jeho zaklepání nevyvolalo žádnou reakci, ale připadalo mu, že zevnitř slyší podivné zvuky.

Nadě přidělili nový pokoj, aby zbytečně nejitřili vzpomínku na tragický případ. Dveře byly teď v pořádku, ale nezamčené, jak Hunter zjistil při pootočení knoflíkem.

„Nad'o?“ zvolal polohlasně a současně otevřel.

Neodpověděla, ale byla tady.

Ležela těsně za dveřmi na zemi a bylo tedy těžké, aby se Hunter dostal dovnitř. Když konečně podřepí vedle ní, cítil, jak mu srdce buší až v krku.

Byl na ni hrůzný pohled.

Ležela tam bledá s vytřeštěnýma očima. Hlava se jí chvěla jako v zimnici, z pootevřených úst jí tekly sliny a vycházely zmatené kvílivé zvuky.

Více strachu než všechno ostatní vyvolaly v Hunterovi ony nesčíslné tetelivé body v jejích panenkách, na které si ještě velmi dobře vzpomínal – u vraha Normana Frohna...

„Pane?“

Duchenay se otočil. Zaslechl kroky a zpočátku na ně nereagoval, poněvadž se domníval, že se vrátil Allan Hunter. Ale to oslovení ho vyvedlo z omylu.

„Ano?“

Přistoupil k němu mladý voják. „Právě přišlo hlášení z Boulder City, pane. Z tamější základny. Jde o jistého doktora Runera. Máte s nimi okamžitě navázat kontakt.“

„No, konečně.“ Duchenay se vydal za vojákem. Zarazil se však, když voják dodal: „Něco se tam muselo stát, pane.“

„Co se stalo?“ zeptal se.

„Nevím přesně, pane. Ale máte si pospíšet.“ Duchenay stejně neměl v úmyslu nic jiného. Zatímco klopýtal za mladíkem v uniformě, kradmo si ho prohlížel a s úlevou si uvědomil, že ještě nenastala všeobecná panika.

Nebylo přece docela vyloučeno, že to, co se zmocnilo Frohna, Kidredge a nakonec i Phyllise, už není latentně ukryto v dalších. Ale voják nejevil žádné známky krize. A i kdyby, dalo by se to klidně očekávat i u starších a zkušenějších kolegů. Duchenay věděl, že se jistým způsobem sám uklidňuje. Příští noc se zřejmě několikrát probudí zalitý potem a bude na pokožce hledat stopu po bodnutí, ačkoliv už teď stejně jako ostatní nespával při otevřeném okně.

Nikdy nebyl hrdinou a zřejmě se do takového stavu nikdy nedopracuje.

Ostatně, teď už existovalo více strašáků, jichž se mohl obávat. Například onen zabiják, který měl na svědomí Stoneovu skupinu a jehož potomstvo momentálně dozrávalo v Sondstrupově laboratoři.

Duchenay tam byl a dozvěděl se, co pravděpodobně zjistil Hegerland. Bylo to šílené. Duchenay se ptal a naznačil to i Sondstrupovi, jestli by nebylo lepší ta vejce, která dozrávala závratnou rychlostí, raději zničit. Nikdo přece neví, jaká kukaččí vejce si tím položili do hnízda. Duchenay už nevylučoval, že by z těch tvorů mohlo vyplývat nebezpečí.

Všechno, co na to Sondstrup s posedlým výrazem vědce odvětil, bylo, že chce zesílit bezpečnostní opatření. Ovšem skutečné pochyby zřejmě nesdílel.

Duchenay vešel do moderní radiostanice za vojákem. Sem přicházely zvenčí veškeré hovory a byly přepojovány na příslušné aparáty. Stejně tak musely být hovory zprostředkovány touto ústřednou.

Ochotně mu uvolnili jedno z míst k sezení a spojili ho s Boulder City. Trvalo to necelou minutu a aparát před Duchenayem zabzučel. Okamžitě zvedl sluchátko.

„Duchenay, DINOLAND.“

Hlas, který se ozval, mu byl povědomý. Byl to tentýž člověk, kterého požádal, aby se podíval po doktoru Runerovi a jeho ženě a dal mu vědět okamžitě, jak oba dorazí. Jak se ukázalo, udělal ten muž víc, než to.

„Špatné zprávy, pane.“

Ačkoliv se Duchenayovi sevřelo srdce, řekl: „Mluvte.“

Zpočátku nechtěl věřit, když se dozvěděl o smrti manželů Runerových na dálnici.

„Nehoda?“ zeptal se, ale muž pokračoval v líčení a každá otázka tedy pak byla zbytečná.

„Nevíme ještě nic stoprocentně jistého. Dálniční policie se s námi spojila, protože na sedadle spolujezdce ležela mapa, na které byla silně vyznačena základna. Momentálně letí k místu nehody helikoptéra, aby tam zjistila bližší okolnosti. Jistě je v této chvíli pouze to, že Runer byl zachycen kamionem, když naslepo vyběhl na dálnici. Byl na místě mrtev. Zdá se, že měli poruchu. Jeho pick-up stál v odstavném pruhu se zvednutou kapotou.“

„Co je s jeho ženou?“ zeptal se Duchenay tlumeným hlasem.

„Není po ní ani stopy, pane. Ale pátrání běží. Za chvíli se ozvu zase. Buďte, prosím, na blízku.“

„Díky.“

Duchenay zavěsil a zůstal chvíli nehybně sedět. Hlaholení kolem něj utichlo. Zíralo na něj nepokrytě několik párů očí.

„Mohl bych tady počkat?“

„Samozřejmě.“

„Potřeboval bych kávu...“

Pil už druhý šálek, když se ozval další telefonát z Boulder City.

„Museli jsme tu věc prohlásit za naprosto tajnou, pane.“

„Co se stalo?“

„Všechny osoby na místě nehody byly prozatím vzaty do bezpečnostní vazby...“

„Co se stalo?“

„Doktor Runer, pane. Na jeho těle byly nalezeny jednoznačné příznaky, které se vyskytly i u vás.“

„Myslíte tím, že byl infikován?“

„Mohu říci jen to, co mi bylo sděleno.“

„Kdo tu věc vyšetřuje?“ zeptal se Duchenay.

„Jeden z lékařů ze základny. Doktor Mallory.“

„Postarejte se o to, aby tu mrtvolu dopravili sem,“ přerušil ho. „Okamžitě. Přebírám plnou odpovědnost. Spojte mne nejlépe hned s generálem Pounderem!“

„To nebude třeba, pane.“

„Proč ne?“

„Jak jsem se dozvěděl, existuje již rozkaz, dopravit tělo doktora Runera do DINOLANDU...“

Ačkoliv ještě před několika vteřinami nechtěl nic jiného, zmocnil se teď Duchenaye pocit rozhořčení. Byl totiž rozdíl, jestli něco chce nebo dostane něco nařízeného. Tak, jak to vypadalo nyní, se za tím rozkazem neskrývala ani tak snaha vyjít vstříc, jako spíše znamení, že tábor je i s nařízenou karanténou považován za jistý druh odkládacího prostoru, kterýma sloužit jako ochrana před šířením nákazy venku.

„Pořád ještě není stopy po Runerově ženě?“ zeptal se.

„Ne, pane. Nic ani nenasměňuje tomu, že by ho doprovázela.“

To Duchenaye překvapilo. „Přesto po ní ale budete pátrat?“

„Ano, pane.“

Když pak o několik hodin později přivezl dopravní vrtulník tělo doktora Runera, byli již major Healy a profesor Sondstrup informováni.

To ovšem nevylučovalo další nepříjemné překvapení. Tentokrát helikoptéra přistála.

A přivezla nejen Runerovu mrtvolu, nýbrž i posla s důvěrným sdělením a dvacet lidí, kteří se chovali, jako by byli deportováni.

„A teď jim pomalu začínají docházet nervy!“ zasténal Healy, který by měl mít vlastně z mašinérie, k níž patřil, sám nejmenší obavy.

Jeden z mužů se protlačil dopředu. Postavil se před majora a řekl: „Mohl bych s vámi hovořit mezi čtyřma očima?“

V Healym zřejmě tahle silácká taktika probudila anarchistu. Zavrtil hlavou a kývl směrem k Sondstrupovi a Duchenayovi. „Tito pánové mají mou veškerou důvěru. Řekněte, co máte na srdci. A především mi vysvětlíte, co to tady vidím!“

Štábní důstojník nepatrně vtáhl hlavu mezi ramena. „Dovedu si představit, že z toho nemáte moc velkou radost,“ řekl. „Jenže já také ne a pilot helikoptéry rovněž. Prostě nás obětovali jako pěšáky na šachovnici.“

„Mluvte jasně!“ vybafl major.

„Támhle ti lidé jsou ti, kteří se dostali na místo nehody. Je mezi

nimi řidič toho kamionu i dálniční hlídka, která nehodu objevila a pár čumilů. Byla tam spousta krve. Pounder se domníval...”

„Domníval se co?“

„Při tom, co se tady děje, mu přislíbil podporu sám prezident,“ řekl štábní důstojník a sevřel rty. „Váš tábor byl vybrán k tomu, abyste tady ty lidi umístili do doby, než se zjistí, že nejsou nebezpeční pro ostatní.“

„Je obava, že byli infikováni?“

Důstojník křečovitě přikývl.

„Vy jste se k tomuto úkolu přihlásil dobrovolně?“ zeptal se Healy již podstatně mírnějším tónem.

„Ne, pane!“ Více k tomu neměl ze své strany co dodat. Rozhlédl se kolem sebe. „Mám ještě jednu zprávu pro kohosi jménem Duchenay.“

„To jsem já.“ Duchenay mírně zvedl ruku.

„Jde o manželku doktora Runera,“ řekl důstojník.

„Ano?“

Byla nalezena v soukromém domě toho vědce v San Antoniu – s podříznutým hrdlem. Zdá se, že je mrtvá už přinejmenším dva týdny.“

„No,“ zeptal se Allan Hunter nedočkavě, když z pokoje vyšel doktor Steven Green. „Jak to s ní vypadá, doktore? Je...“

Atletický lékař a psycholog se zatvářil ustaraně. Po obvyklém optimismu nebylo v jeho tváři ani stopy. „Nezjistil jsem žádné z ostatních fyzických příznaků,“ řekl. „Spíše se dá usuzovat, že utrpěla nějaký psychický šok. Trauma z vraždy v ní nemohlo nezanechat stopy.“ Zaváhal. „Přesto bych ji chtěl dát sledovat. Bylo by to špatné, kdyby se ukázalo, že přece jen byla nakažena. To by totiž celou mou teorii postavilo na hlavu.“

„Jakou teorii, doktore?“

„Že se ta nákaza šíří podobným způsobem jako virus HIV. Musí se přitom smísit dvě tělesné tekutiny.“

Slečna Bancroftová ale naštěstí nemá žádné poranění. Ani bodnutí

moskyta, jak jsem se obával.“

Hunter přikývl. Upozornil Greena na „jiskření“ v Nadiných očích. „Byla by to katastrofa, kdyby se ta nemoc přenášela jen tak vzduchem. To by si totiž nikdo nebyl jist...“

„Vzduchem,“ potvrdil doktor Green. „To by byla skutečná katastrofa. Kdyby se tím člověk mohl nakazit kapénkovou infekcí už jen pouhým vdechnutím.“ Krátce naklonil hlavu, jako by krátce zvažoval, aby se nedopustil chyby. Pak řekl: „Vlastně bych měl dát vás, sebe a slečnu Bancroftovou izolovat. Právě jsme s ní měli kontakt. Protože ovšem tuším, že vás dva spojuje víc než pouze profesionální záležitosti, neudělám to a nebudu se vnucovat...“ Trochu neurčitě se zasmál. „Kromě toho bych řekl, že mě budou ještě potřebovat jinde.“

Hunter přikývl a řekl: „Neměl bych nic proti tomu, kdybyste mě s Nadou alespoň prozatím zavřeli někam do izolace pro dva. Čistě proto, aby ostatní byli v bezpečí...“

Venku byla černočerná noc. Carl Donner řekl do hlasitého tikání stojacích hodin: „Tady něco nehraje.“

Popotáhl z vlastnoručně vyřezané dýmky, která mu vyhasla, a podíval se ke stropu. Ani oheň v krbu ho nedokázal zahřát, ačkoliv právě přiložil a plameny vesele plápolaly.

Touto roční dobou bylo už často citelně zima a Carl věděl, co to znamená, když chlad začne zábst v kostech. Byl o dvacet let starší než jeho druhá žena Ethel, která měla dnes pětadvacetiletého syna Richarda také v necelých pětadvaceti.

„S dětmi?“ zeptala se Ethel, která si jeho pohled vyložila správně. Seděla v druhém křesle s vysokým opěradlem a háčkovala.

Přikývl.

„Co by nemělo být v pořádku?“ zeptala se odmítavě.

Carl věděl, jakou Ethel přikládá váhu harmonii. Během jejich manželství ji dvakrát třikrát podvedl a čistě z ohledu na ni se o tom nikdy ani slůvkem nezmínil. Minulý týden oslavili stříbrnou svatbu spolu s Ethelinými padesátinami. Bez vnoučat. Mladí lidé dnes mají

nejrůznější představy o životě. Na prvním místě je kariéra v zaměstnání, pak dlouho, dlouho nic a někdy, jednou – až přijdou finanční jistoty – se člověk začne zabývat myšlenkou na potomstvo.

Pokud už pak není pozdě, pomyslel si Carl. Pozdě především pro potenciální prarodiče.

Ethel se zřejmě ještě dočká toho, jak vnuci dospějí, jenže jemu bude co nevidět sedmdesát...

„Nevím,“ řekl. „Vypadají, že jsou opravdu do sebe zamilovaní...“

„No tak vidíš.“

Zavrtěl hlavou. Jak často, když byl vnitřně rozrušen, zacukal mu nerv pod pravým okem, „Copak ty sis ničeho nevšimla?“

„Už ti zase cuká oko,“ přihlásila se vzápětí o slovo Ethel. „Toh jsem si všimla. Vzal sis už dnes kapky?“

„Kašlu na kapky!“ Carl bouchl do opěradla křesla rukou, ve které měl vyhaslou dýmku. Na zem se vysypal tabákový popel.

Ani se nemusel dívat a dovedl si představit Ethelin káravý pohled. Rozmrzele se zvedl z křesla a přinesl smetáček a lopatku. Smetí nasypal prostě do krbu.

Ethelin výraz obličeje vyjadřoval, že ani tohle nepovažuje za nejlepší řešení.

„Šli nahoru nějak brzy,“ pokoušel se poněkud odvést její pozornost.

„Byli po té dlouhé jízdě unavení,“ řekla Ethel. „Možná taky chtěli jenom být spolu sami. Jsou mladí. Copak jsme byli jiní?“

„Kdyby to bylo jenom tohle.“

Carl si vzal z římsy krbu knihu a bez zájmu v ní listoval. Když ji zase zavřel, řekl: „Vždyť je vůbec není slyšet.“

Ethel si povzdychla. „Copak bys chtěl slyšet?“

„Kroky,“ řekl „Cokoliv – ale není slyšet nic. Jako bychom byli v domě sami. Jako by tu vůbec nebyli.“

Ustaraně k němu vzhledla. „Necítíš se dobře?“

„Jenom zase nezačni s těmi zatracenými kapkami!“

Pokrčila rameny a zase se pohroužila do háčkování.

„Jako by tu vůbec nebyli...“ zopakoval Carl. Podíval se vzhůru na strop obložený dřevem a otrásl se.

Otevřela oči.

„Jak se cítíš?“

Zkusila se zaposlouchat do vlastního nitra. „Nevím. Nějak divně.“

Jiskření drobných bodů z jejích očí zmizelo, ale Allana Huntera to kupodivu ani trochu neuklidnilo.

„Allane...?“

Výraz, který jí teď ovládal obličej, dodal jeho obavám další rozměr.

„Ano?“

„Mám strach, Allane.“

Strohost, s jakou ta věta z jejích úst zazněla, v sobě skrývala takovou obavu, na jakou nebyl Hunter připraven. Počítal spíše s agresí, s novými výčitkami.

Posadil se vedle ní na lůžko a položil jí ruku na tvář. „Nemusíš mít strach. Green se nedomnívá, že ses nakazila – jestli máš strach z tohohle.“

Zavrtěla hlavou a opět ho překvapila. „Z toho ne.“

„A z čeho potom?“ Pozorně se na ni zadíval. Měla teplou, ale nikoliv rozpálenou tvář. Horečku neměla.

Posadila se v posteli a odsunula jeho ruku. Nevypadalo to ovšem jako záměrná obranná reakce. „Něco jsem ti předstírala, Allane, a teď mě to mrzí. Velice mě to mrzí.“

„Předstírala?“ zopakoval.

„Myslela jsem si, že je k tomu vhodná příležitost...“

„Vhodná?“ připadal si jako idiot, že takhle všechno opakoval.

„Ty moje útoky...“, řekla. „Chtěla jsem ti dát nůž na krk. Myslela jsem si: teď, anebo nikdy. Svatba, víš...“

Postupně mu začalo svítat. Poslední setkání s Nad'ou měl ještě v živé paměti.

„Teď sis zase vybrala vhodnou příležitost,“ zažertoval. „Odpouštím ti.“

Zřejmě nečekala, že to udělá tak snadno.

„Opravdu?“

Sklonil se k ní a políbil ji na úzké rty. „Opravdu.“

Najednou se rozeštkala a dala mu paže kolem krku. „Ach, Allane, měla jsem takový strach!“

„Proč? Můžeš mi říci všechno. Máme čas.“

Uklidnila se teprve za několik minut. „Ty ještě všechno nevíš,“ řekla později. „Přikázala jsem doktorovi, aby mlčel.“

„Počítám s nejhorším,“ odpověděl Hunter s předstíraným zdrčením.

„Poslouchám.“

Vylíčila mu své zážitky během své klinické smrti. „Ty mě asi pošleš do nejbližšího blázince,“ řekla nakonec. „Ale bylo to všechno tak, jak říkám. Zpočátku, po oživení, jsem byla takřka v euforii, proniknutá pocitem hlubokého klidu. Nevím taky, proč se to změnilo v pravý opak. Předtím to bylo všechno strašné. To mě zachvátil strach, jako nějaké divoké zvíře! Chystala jsem se už jít k tobě, když jsem najednou ztratila zem pod nohama a ze všech stran se na mě vrhly stíny. Jistě nebyly skutečné, ale některé měly... lidské obrysy a já...“ Selhal jí hlas.

„Ani zdaleka to nezní tak zmateně, jak se obáváš,“ uklidnil ji Hunter. „Green je psycholog. Jakmile bude mít trochu víc času, aby se mohl zabývat tvým problémem, nebo až bude zrušena karanténa a budeme moci navštívit nějakého odborníka mimo DINOLAND, bude všechno zase v pořádku. Slibuji ti to.“

„Ty si vážně myslíš, že je to všechno?“

„Ano.“

Ještě pevněji se k němu přivinula. „Ach, Allane...“

Byl to dobrý pocit, když se zdálo, že ho zase potřebuje. Aby ji poněkud rozptýlil, rozhovořil se o svých obavách o delfíny, kteří pořád ještě plavali v nepřátelském prostředí pravěkého jezera odkázáni sami na sebe.

Nad'a ho chlácholila: „To bude v pořádku.“

Vypadalo to, že se uklidnila.

Než nad ránem přišel další záchvat – ještě horší než první. A opět to jiskření v jejích očích...

Duchenay informoval doktora Greena o přiletu helikoptéry a jejího lidského nákladu. Sondstrup a major se zatím už starali o jiné problémy.

Healy zorganizoval ubytování nedobrovolných návštěvníků, kteří vyhrožovali, že budou žádat odškodné v milionové výši. Sondstrup se stáhl do své laboratoře a přenechal tedy pole Duchenayovi. Vejce zřejmě měla na profesorův vědecký zájem neuvěřitelný vliv.

Green přijal zprávu o tom, jak se sem ti civilisté dostali, s rozvahou jemu vlastní a s vědomím, že se na tom alespoň prozatím nedá nic změnit. Duchenaye naproti tomu informoval pod pečeti mlčenlivosti o tom, co se přihodilo Nadě Bancroftové a kde najde Allana Huntera. Karanténa způsobila, že tábor se stal ještě více samovládným společenstvím než předtím. Nerozvážnost by mohla strach, který už tady otevřeně zavládl, vystupňovat v paniku.

Následující hodiny, vlastně téměř polovinu noci, probíral doktor Green stav věcí s Noelem Duchenayem, zatímco si jen tak mimochodem prohlížel dodané přístroje, studoval návody k obsluze a nejdůležitější přístroje už zapojil.

Duchenay se projevil v této situaci jako hotové požehnání pro tábor. Sám vybaven spíše organizačními než vědeckými schopnostmi, stal se pro lékaře ve vědeckých debatách nezbytným jako protihráč. Jeho námitky, přednesené často laicky a diletantsky, působily na Greena jako rozbušky, když se domníval, že se už dostal do slepé uličky.

Byl to také Duchenay, který osvětlil, jakou cestou se patrně infikoval doktor Runer. Vzpomněl si na spis, který mu ukázal major, vyžádal si ho a zakrátko potvrdil Greenovi svou hypotézu.

Doktor Stanley Runer a vojín Phyllis se tady v táboře poprali v době, kdy už byl Phyllis infikován moskytem. Při rvačce pod vlivem alkoholu – ti dva se zmlátili až do krve, jak vyplývalo z protokolu – se zřejmě zárodky dostaly do organismu paleontologa.

Protože to potvrzovalo jak Greenovu naději, tak i jeho teorii o šíření té nákazy, lékař s tím ochotně souhlasil.

Ještě jednou shrnul, co o nemoci zatím věděli.

„Postižení trpí záchvaty agrese, které po jisté době zase pominou a jsou vystřídány šílenými představami. Bylo to tak u všech akutních případů – u Frohna a i u Kidredga, Phyllise a naposledy u Runera. Přitom jsou zřejmě individuální odchylky. U Frohna se projevilo jeho

osobní trauma. Zdá se, že se osobou Marilyn zabýval celá léta. O ostatních víme momentálně ještě málo. Runer zřejmě povolil uzdu své chuti zabít svou ženu... Co ovšem pořád nechápu – a dosud mi to nikdo nedovedl pořádně vysvětlit, proč se vrhl Kidredge na plot pod napětím?“

„Také Frohn spáchal sebevraždu,“ připomenul Duchenay v té souvislosti.

„V některé ze světlých chvil si zřejmě uvědomil bezvýchodnost situace. Ale Kidredge...“

Green vylíčil, jaké změny objevil nejprve ve Frohnově a pak i ve Phyllisově krvi. „Změna krevního obrazu je naprosto zřetelná a po smrti oběti není ukončena, nýbrž pokračuje dál... To je šílené. Dá se obávat, že jakmile už původce onemocnění v krvi vyvolá prokazatelné reakce, psychická krize postiženého dosahuje vrcholu. Víím, že to není příliš optimistická prognóza. Očekávám, že Runerova krev mé podezření potvrdí. Hned se do něj pustím...“

„Byl to dost unáhlený vyhazov,“ řekl Duchenay.

„Taky bych řekl,“ odpověděl Green suše.

Když Duchenay odešel, prohlédl Green, jak řekl, nejprve Runera. Tělesné změny mrtvého byly podobné jako u Frohna a Phyllise. Stejně to bylo s krví, která byla v mnoha detailech odlišná od krve lidské, měla zato některé rysy krve dinosaurů.

Greena to už dávno nepřekvapovalo. Pak se věnoval chladicímu boxu, který mu sem dodali na jeho žádost z laboratoře profesora Schneidera. Obsahoval krev asi stovky druhů dinosaurů, kteří byli dosud v DINOLANDU katalogizováni. Schneider na tomto poli vykonával příkladnou průkopnickou práci. Greenovi stačilo pouze porovnávat.

Poprvé přitom použil jednoho z nových přístrojů. Jmenoval se DNK Observer a velikostí i tvarem se podobal menší kancelářské kopírce. Uvnitř se od ní ovšem značně lišil.

S DNK Observerem Green pracoval již dříve. Přístroj byl malým technickým zázrakem, který umožňoval převést strukturu dezoxiribonukleové kyseliny libovolných buněk na dvojkový kód. Jediná kapka krve například obsahovala všechny podstatné informace o tom, komu patřila a naprosto stačila k tomu, aby přístroj získal všechny potřebné údaje.

V první fázi postupu Green vložil do paměti všechna data krve,

kterou získal z pravěkého moskyta. Pak přišly na řadu vzorky krve Frohnovy, Phyllisovy a Runerovy. Už při tom se potvrdilo jedno: krev z moskyta a krev mrtvých vykazovala nespornou podobnost. To, co Green až dosud pouze tušil a mohl podložit pouze primitivními výzkumnými metodami, bylo v DNK Observeru potvrzeno v podobě neomylných číselných vzorců.

Další krok spočíval v porovnání vzorků se Schneiderovými vzorky katalogizovaných druhů dinosaurů. Green chtěl určit druh dinosaurů, které napadli moskyti ještě předtím, než se vrhli na lidi.

Plně se pohroužil do práce, postupně probíral vzorek po vzorku. Ale přístroj pokaždé hlásil negativní výsledek. Počet zbývajících vzorků se neustále snižoval.

Nakonec Greena vyrušil z práce telefon.

Nejhorší byl ten zápach.

Válel se v místnosti téměř jako cosi hmatatelného. Klíč k tomuhle pokoji měli ovšem jiní. Občas byl ten zápach odporně nasládlý, občas měl kyselou příchuť.

Ale odporný byl pořád.

Celý život se stal jedním velkým hnusem.

Prázdný.

Nesmyslný.

Bohem zapomenutý.

Jako by Bůh nikdy neexistoval. Jako by byl vypuzen z toho, co sám stvořil...

Muž se převaloval v horečce a sténal. Jmenoval se Allister O'Keefe.

Nadina tvář náhle ztuhla a zbledla jako benátská karnevalová maska. Odhrnula přikrývku a položila nohy na zem. Její půvabné tělo bylo

nahé a Huntera, který věděl, že Green ji také viděl nahou, se zmocňovala žárlivost.

Když se Nad'a zhroutila, Green ji prohlédl od hlavy až k patě a hledal typické vpichy a z nich vyplývající zjevné příznaky nemoci.

Nad'a z tohoto vyšetření vyšla „čistá“ a Hunter teď nevěřil svým očím.

Uprostřed hovoru se zarazila, v očích se jí opět objevilo to znepokojující jiskření a ona se od něj odtáhla.

„Nad'o...!“

Jako moderní Eva kráčela ke dveřím. Hunter byl natolik šokován, že zareagoval, teprve když sevřela knoflík dveří v dlani.

Doslova se k ní vrhl a zakročil právě včas, než jeho přítelkyně vyšla docela nahá na chodbu.

„Nad'o!“

Strhl ji prudce za ramena k sobě. Dívala se jako v tranzu skrze něj. Sténání z jejích úst ho spolu s její nahotou znervózňovalo ještě víc.

„Nad'o!“

Ignorovala ho a doslova se mu v rukou roztřásla. Jako by jí probíhalo zemětřesení. Ale Hunter pod svýma nohama nic necítil. Nezvyklé chvění, které se šířilo i jeho vlastním tělem, vycházelo z Nadi.

Pak zaklonila hlavu a vykřikla. Ostrý, pronikavý výkřik, který bolel v uších a který jako by vůbec nespotřebovával dech. Ozýval se pokojem dlouze a táhle, dokud si Hunter nepomohl jinak, než že jí dal několik políčků.

Nad'a křičela bez přerušení dál.

Hunter zavřel dveře a zevnitř otočil klíčem. Pak se obrátil k telefonu a snažil se navázat spojení s doktorem Greenem.

„Ano, tady Green...“

„Díky bohu, že jsem vás zastihl...“ Hunter vylíčil, co se stalo. O Nadině křiku se mohl Green po telefonu přesvědčit na vlastní uši.

„Přijdu!“ Lékař nevyrukoval s žádnými argumenty o nedostatku času.

Když Hunter zavěsil, přestala Nad'a křičet a rozběhla se hlavou napřed proti zavřeným dveřím. Zhroutila se jako zasažená bleskem. Hunter ji stačil ještě včas zachytit.

Když o chvíli později zaklepal doktor Green, byl její stav nezměnný. Ztratila vědomí.

Green z kapsy vytáhl starožitně vypadající lahvičku s vonnou solí

a podržel ji Nadě u nosu.

Zabralo to.

Zamrkala a pak otevřela opět jasné oči. Když se jí vyptávali, vyšlo najevo, že si na své podivné chování vůbec nepamatuje. Měla prostě na tři minuty totální okno.

„Na nic si nevzpomínám...“

Strach v jejím hlase nepřeslechl ani Green. „Jsem snad...?“

Lékař zavrtěl hlavou. „Kdybych si to myslel, bez jakýchkoliv ohledů k vaší osobě bych vás strčil k ostatním akutním případům. Jenže to tak není. Nejste docela zdravá, ale tak je to momentálně s mnoha lidmi v táboře. Chybějí nám přístroje a personál k tomu abychom zařídili všechno tak, jak by bylo potřeba. Nemohli jsme se pořádně postarat ani o oběti té šílené střelby ze samopalů. Každý protest u Poundera zatím ztroskotál.

Zranění by měli být co nejdříve převezeni do prostředí s vyhovujícími hygienickými podmínkami. Většina místností v táboře byla po přiletu civilistů přeplněná. A ani prostory pro nemocné netvořily výjimku. Nikdy se s takovým nápořem nepočítalo. Ale už se blýská na lepší časy...“

„Máte stopu?“ zeptal se Allan Hunter.

„Nechci vypouštět do světa unáhlené zprávy. Protože i když se dostanu na stopu příčině těch onemocnění – do úspěšného léčení bude ještě dost dlouhá cesta... pohovořím s Duchenayem, zda by přece jen nebyla možnost evakuovat z tábora »normální« nemocné, k nimž počítám i vás, Nad'o, a raněné...“

„Nejdou dolů ani na snídani...“

Carl Dormer pohlédl přes obroučky svých brýlí a přes okraj novin na Ethel, která si právě mazala máslem křupavou housku.

„Tak už toho konečně nech!“ zasyčela jeho žena. Zarazila se – nůž v jedné a výhružně zvednutou spodní polovinu housky v druhé ruce – vlastně by to mělo být naopak. „Copak se z tebe stal přes noc dědek? Ti dva se prostě připravili na to, že u nás stráví pár klidných dní. Říša má teď zřejmě v práci dost nával. Už v telefonu přece mluvil o tom

zločinci, co...“

„Neříkej mu pořád Ríša,“ zavrčel Carl. Poněkud smířlivěji dodal: „To je právě ono. Nemohl bych si s tím hochem trochu promluvit?“ Složil noviny. „Myslím, že tam nahoru zajdu a zaťukám na ně.“

„Opovaž se!“

„Proč ne?“ zabručel a skutečně vstal. „Konečně můžou říct, že chtějí mít klid. Možná se jim pokazil budík...“

„Carle, okamžitě si sedni. Je teprve devět!“

„Tak, a to se ve velkoměstě taky takhle vstává, co? Včas tak akorát k obědu?“

„Jsi nemožný!“

„Právě proto sis mě kdysi vzala.“

„Nemusíš mi pořád připomínat moje největší životní přehmaty,“ kontrovala Ethel. Jedna nula pro ni.

Ale Carl se ukázal jako schopný protihráč. „Vždyť ty to děláš taky...“

Schválně se jako stařec odšoural ke schodišti. Ethel za ním láteřila, ale pak toho nechala. Carl v podstatě nikdy nedělal nic, co nechtěl.

Tlustý koberec nahoře ztlumil jeho kroky. Téměř neslyšně se Carl přiblížil ke dveřím pokoje pro hosty, ve kterém byl kdysi – připadalo mu to jako včera – Richardův dětský pokoj.

„Jsi nemožný...!“ zaslechl z kuchyně stále ještě láteřící Ethel.

Než se rozpráhl, aby zaklepal na masivní dveře, přitiskl ucho na jejich dřevěnou výplň. Zaslechl jen hučení své vlastní krve. Jinak bylo тихо.

Počkal ještě celé tři minuty. Mezitím tu a tam zkontroloval, zda se Ethel nevydala za ním. Chtěl zabránit tomu, aby ho přistihla v takové poloze. Přece jen si chtěl zachovat tvář, pokud to jen bylo možné.

V rozporu s tím se ovšem krátce nato sehnul ke klíčové dírcce a přiložil k ní oko, na něž ještě viděl lépe.

Uprostřed musely byt zatažené závěsy. Byla tam příliš velká tma, než aby se dalo cokoliv rozeznat.

Zato se bez varování rozlétly dveře.

„Něco jsi ztratil, tati?“ zeptala se Angela.

Jo, rozum, pomyslel si Carl, kterému leknutím téměř ztuhla krev v žilách. Na tom se nezměnilo nic, ani když se s předstíranou námahou zase narovnal a snažil se kradmo nahlédnout do pološera za dveřmi.

Spatřil postel a tělo napolo zabořené v polštářích a přikrývkách.

„Ethel včera večer ztratila náušnici, tak jsem se ji vydal hledat a při té příležitosti jsem se vás chtěl zeptat, jestli nemáte hlad. Dole je prostřeno. Čerstvá káva, čerstvé housky...“

„Ne tak nahlas,“ poprosila Angela. Měla na sobě jen průsvitnou noční košilku. „Možná později, Ríša ještě spí. Je fajn, že se může jednou pořádně prospat. Včera se mu cestou sem dokonce na chvíli ztmělo před očima...“

„O tom jste nám ale nic neřekli.“

„Nechtěl vám zbytečně dělat starosti. To víš, stres. Možná taky trošku letní horečka...“

„S tím nejsou žerty,“ řekl Carl. „Zavolám našeho doktora.“

Angela si uvědomila, jakou lavinu spustila.

„Nesmysl! Dej nám deset minut a přijdeme dolů.“

„Jestli mu ale přece jen...“

„Za chvíli přijdeme, tati.“

Angela za sebou zavřela dveře.

Carlovi nezbylo nic jiného, než se vrátit zpátky do kuchyně a zvěstovat Ethel tu novinu.

„No tak je nemocný, nebo ne?“ čekala Ethel marně na výsledek celé té jeho výpravy.

Marně také čekali, že syn a jejich snacha sejdou ke snídani. Kolem poledne zavolal Carl bez další konzultace se svou ženou známého lékaře, který slíbil, že hned přijde.

Svůj slib dodržel. Ordinaci měl hned za rohem. Ve třech – mezitím byla totiž i Ethel neklidná – o něco později vyšli po schodech nahoru...

DNK Observer pomalu vrčel a zpracovával vzorky.

Blížilo se poledne.

Čas pádil.

Green pokračoval v sérii pokusů okamžitě po svém návratu z pokoje Nadi Bancroftové. Ale výsledky byly stále negativní. Žádný ze vzorků Schneiderova „dinosauřího archivu“ se v rozhodujících znacích neshodoval s krví, která se stala osudnou Frohnovi, Runerovi,

Kidredgovi, Phyllisovi a pěti dalším postiženým.

Když i poslední zkouška dopadla neúspěšně, rozhodl se Green, že se podívá na aktuální stav ještě žijících pěti pacientů.

Nedělal si příliš velké naděje, že by se tím dostal třeba jen o krok kupředu, ale na základě krevního obrazu alespoň mohl zjistit, zda se krize u oněch pacientů blíží k vrcholu. Na spánek stejně neměl pomyslen, na to už byl příliš zabrán do problému.

Vyzbrojen dostatečným počtem injekčních stříkaček a malou kabelou s dalšími pomůckami se vydal k místnosti vzdálené jen o několik dveří.

Události posledních dní by ho měly vlastně poučit o tom, že bylo zapotřebí spíše více než méně opatrnosti. Ale jeho povaze se přičilo, aby vystavoval nebezpečí někoho jiného.

Healy by neváhal ani na vteřinu a dal by mu k dispozici celou rotu mužů. Ale každý, kdo by ho do karanténní oblasti doprovodil se zbraní, by nemocné spíše vyprovokoval a podráždil, než pomohl.

Green si začal opatrně vytvářet důvěrný vztah k pacientům postiženým halucinačním syndromem. Nervózní prst nějakého vojáka na citlivé spoušti pistole by mu tak ještě chyběl!

Ne, bylo skutečně lepší, když major nevěděl, kdy a za jakých okolností se Green přiblížil ke svým pacientům.

Venku bylo slunce v zenitu, když Green odešel ze své laboratoře. Právě poledne, pomyslel si jen tak a pohlédl z okna. Beztak si připadal tak trochu jako Gary Cooper – sám proti světu.

„Zdravím vás, doktore,“ přivítal ho strážný u dveří. Okamžitě mu došlo, proč lékař přišel. „Vážně si na to troufáte?“

„Chcete to snad udělat za mě?“

„Ne, ani za sto dvacet, milionů dolarů!“

„Proč zrovna sto dvacet milionů?“

„Tak starý je ten horor, kterému za to všechno vděčíme...“

Green chápal vojákovu stanovisko a blíž už to nerozváděl. „Všechno je tady v pořádku?“

„Když chcete něco vědět, tak až příliš velký klid.“

Green přikývl, natáhl si obličátní roušku a gumové rukavice a naznačil, že je připraven vstoupit do místnosti.

„Dávejte pozor,“ řekl voják, který měl na uniformě štítek se jménem. Seržant Flatstone. Vyžádal si to Green. Nenáviděl anonymitu.

„Bez obav, seržante.“

Než Flatstone otevřel dveře, rozepnul poutko pouzdra a chtěl mu podat revolver. Kromě něho měl ještě samopal přes záda.

Green to odmítl. Ignoroval jeho nechápavý pohled.

O pár vteřin později vešel do místnosti – jen s malou brašničkou, v níž měl injekční stříkačky, gumové stahovadlo, trochu vaty a dezinfekční prostředek.

Venku byl den, takže v místnosti bylo natolik jasno, že se nemuselo rozsvěcet. Na rozdíl od lazaretní místnosti, v níž bylo původně umístěno všech třicet mužů z Harryhausenovy jednotky, umožňovalo zde neprůstředné sklo výhled ven.

Ačkoliv si to otevřeně nepřiznal, počítal Green v duchu docela najisto s tím, že jakmile překročí práh místnosti, projeví pacienti nepřátelství – ať už v jakékoliv podobě. Nemocní byli známí nevypočítatelnou agresivitou. Protože ovšem Green vedle vrozené odvahy měl i značnou míru tvrdošijnosti, i tentokrát se prosadil přes varování, které vysílalo jeho podvědomí.

Žádný útok se nekonal.

Přesto za ním Flatstone zasténal, když Green učinil další krok dovnitř místnosti.

„Bože můj...!“

Lékař se pustil do práce a neztrácel ani vteřinu.

Vlasy byly nejhorší.

Nevěděl, odkud se najednou vzal ten jeho odpor vůči vlasům. Už se to nedalo dále potlačovat. U ostatních mu to ani příliš nevadilo. Ale u něj samotného...

Byly tu ovšem ještě další věci, které mu vadily.

Například noc.

Nebo den.

Nebo těsný prostor.

Nebo zápach...

Všechno v tomhle vězení, které obklopovalo jeho duši, jako by to bylo jeho tělo, všechno bylo utrpením. Nesmírným, tíživým utrpením.

Jmenoval se...

„...Nate Casallo!“

Doktor Steven Green se rozběhl k postavě, která seděla na lazaretním lehátku v té nejkrkolomnější pozici – jako starý indický guru. Kolem ní byly na lehátku a na zemi zakrvácené chomáče vlasů.

Ta chvíle měla v sobě cosi hrůzostrašného.

Casallo – Green už všech pět znal jmény – si tady prostě seděl, smál se na něj a vyškubával si klidně poslední zbylé vlásky, které mu ještě zdobily zakrvácenou holou hlavu. A ani přitom nemrkl.

„Casallo!“ zvolal Green ještě jednou. Bez rozmyšlení postavil tašku na lůžko vedle muže, praštil ho přes prsty a posunkem naznačoval, aby se uklidnil. Seržant stál jako přimražený ve dveřích a mechanicky zvedl hlavěň pušky.

Green neměl čas starat se i o něj. Chytil Casalla za obě zápěstí a chtěl mu je srazit dolů. Ucítil ovšem obrovskou sílu, kterou ten muž vyvinul.

„Copak mě neslyšíte, Nate? Uklidněte se. Všechno je v pořádku! Co se stalo? Mluvte se mnou, pomůže vám to...“

„Běžte od něj pryč,“ řval Flatstone hystericky. „Pojďte ven! Závřeme...“

Panenko Maria, ještě tohle, pomyslel si Green. Chvilí už hrozilo, že se ho zmocní nervozita, ale pak se opět dostavila reakce, která přišla vždycky, když ostatní naprosto nervově selhávali: najednou byl docela klidný.

Až příšerně klidný.

„Odložte zbraň a pojd'te sem,“ vyzval Flatstone tónem, jako by ho zval na kávu.

„To neudělám, pane...“

„Tak vyjděte ven a nechte mě tady s těmi lidmi o samotě. Vnásíte sem neklid, copak to nevidíte?“

Zatímco hovořil, pevně se díval Casallovi do očí a cítil, jak postupně povoluje nesnesitelné napětí v jeho pažích.

Green čekal na zvuk, který mu signalizoval, že seržant vyšel ven. Pak ovšem podle zvuků holínek za zády poznal, že Flatstone neodešel.

„Musím být blázen, že takhle riskuji. Úplně jsem se pomínul. Zavřou mě k těmhle...“

„Nezavřou, pokud budete i nadále hodný,“ odvětil Green v návalu veselí, který jemu samotnému nepřípadl nijak nemístný. „Proč to trvalo tak dlouho?“

„Musel jsem nejprve odstranit zásobník pistole – nebo mě máte za pitomce?“

Green ho ušetřil odpovědi. „Pojďte blíž a podejte mi z tašky stříkačku – a tu malou zelenou lahvičku...“

„Co je to?“

„Uklidňující prostředek.“

Flatstone vytáhl obojí. Přitom neklidně těkal pohledem po místnosti. Dveře nechal jen přivřené, aby měl možnost rychle utéci, kdyby to bylo zapotřebí. Jediné, co mu ještě dodávalo pocit bezpečí, byla zřejmě pistole, kterou měl upevněnou u opasku. „Víte, jak se natahuje stříkačka?“ zeptal se Green. Tušil, že Casalla nesmí pustit.

Flatstone přikývl. „Byl jsem u zdravotního praporu...“

„Tak nač ještě čekáte? Pět kubíků.“

Seržant poslechl. Sám dokonce injekci píchl.

„Zmíním se o vás pochvalně majorovi,“ slíbil Green.

„Jste příliš laskav, pane.“

Ačkoliv po takové dávce by měl Casallo vlastně okamžitě usnout, trvalo několik minut, než se dostavilo obvyklé zúžení zornic.

Když ho Green konečně pustil, měl v pažích křeč. Nat Casallo se poslušně svalil na postel, ale Green musel rukama pomoci rozplést onu podivnou pacientovu polohu.

Teprve teď měl lékař příležitost podívat se po ostatních pacientech, z nichž žádný na jeho návštěvu nereagoval.

Všichni byli více méně zaujati sami sebou a byli neškodní. Allister O'Keefe se takřka sám zadusil, když si tiskl oběma rukama nos.

Joe Emerson si přetáhl přes hlavu příkrývku a vykukoval zpod ní jako vyplašená myš.

Max Lindbergh právě kladl na matraci cár látky a zbavoval se svého oblečení.

Joseph Burr jako jediný opustil své lůžko. Přitiskl se nosem na okenní tabuli a pak se podél ní svezl, jako by byl schopen procházet stěnami.

„Pomohl byste mi ještě trochu, seržante?“ zeptal se Green.

I Flatstone se po hladkém průběhu akce zřejmě vzpamatoval. Možná se i na něj přeneslo něco z onoho Greenova stoického klidu.

„Co mám udělat?“

„Zahrát si na upíra.“

Když se pak Green za několik minut vrátil do své laboratoře, byl o pět vzorků krve bohatší – a o poznatek, že minimálně s Casallem má na krku další závažný problém.

To jeskynní hnízdo bylo chladné a vlhké a bylo cítit známými věcmi. Přesto s ním něco nebylo v pořádku. Příliš mnoho věcí tady neustále měnilo svou podobu. Po nich přesakovaly sem a tam světlo a stín. Zvenčí sem doléhaly cizí podivné zvuky. Srážely stěny až těsně k němu a mačkaly ho.

Zdálo se v pořádku, že není sám. Ona je vedle něj, tiskne se k němu a on cítí její dech. Jejich vůně probouzela rozkoš. Jeho instinkt ovšem signalizoval nebezpečí.

„To přece nemůžeme udělat,“ pokoušela se Ethel Donnerová naposledy zabránit hrozící blamáži.

Carl mávl rukou. Podíval se na doktora Gibbona, svého starého známého ze školních dob. „Co myslíš, doktore?“

Harold Gibbon byl stejně starý jako Carl Donner a od té doby, co se usadil ve vedlejší městečku, provozoval si malou lékařskou praxi už jen asi s takovou intenzitou, s jakou jiní chodí rybařit. Měl ještě pár stálých pacientů. Většina ostatních už ovšem chodila k jeho mladšímu kolegovi, řídíce se heslem: nové koště dobře mete.

„Klepali jsme, volali jsme?“ řekl Gibbon tak zřetelně, jak to jen bylo možné po jeho pravidelné štamprličce. „Jestli je váš syn i se svou ženou uvnitř, měli bychom tam vejít.“ Těžkopádně pak dodal: „Pak se asi něco stalo...“

„Je tam tak ticho,“ zašeptala Ethel. Stála trochu stranou a dlaň měla přitisknutou na ústa. Momentálně vypadala téměř starší než Carl. Každopádně ovšem vypadala ustrašenější. Měla pocit, že se zalkne.

Carl ještě jednou důrazně zaklepal na dveře pokoje.

Žádná reakce.

Cosí zabušilo na zeď jeskyně. Cítil, jak do sebe plíce v jeho hrudi nasály vzduch a jak se mu napjaly svaly.

„Možná jenom spí,“ utěšoval je Gibbon. „To je jedno. Jděte na před. Určitě vám neutrhnou hlavu proto, že jste si o ně dělali starosti...“

„Přesně tak,“ přikývl Carl. Jen ten, kdo ho dobře znal, by si všiml, že i on značně znejistěl. Přesto to byl on, kdo první otevřel.

Stěna jeskyně se rozestoupila.

Najednou v ní zela trhlina a cosí se vevalilo dovnitř. Jedna, dvě, tři postavy odporné a slabounké a přesto jaksi nebezpečné.

Rozzářilo se světlo, jako blesk, který ne a ne pohasnout. Do sínice ho pálily obrysy vetřelců.

Carl nahmatl vypínač. Místnost zatemňovaly zatažené závěsy. Tmu zaplašila rázem teprve žárovka u stropu.

Odhalila cosí, čím Carl Donner docela oněměl.

Doktor Gibbon vedle něj zasténal.

Proč se blížíte? Proč nezůstanou tam, kde jsou? Proč ze sebe vydávají ty odporné zvuky, které rozněčují jeho vztek a zášť?

Je silný! Může je rozdrtit jediným mávnutím svých ploutví! Může jim ukrotit hlavy a rozmačkat jejich krky ve svých mohutných čelistech!

Proč ho dráždí? Proč ruší jeho klid? Jsou tak malí. Ale nejsou to ryby. Tak co jsou...?

Ethel vyrazila výkřik, který zanikl stejně rychle, jako odvaha, se kterou vnikli do pokoje. Bledá a zkoprnělá hleděla na scénu, která se jí naskytla a odstranila poslední pochybnosti o tom, že se tady odehrálo cosí nepopsatelného a hrozného.

Richard a Angela leželi zády opření o čelo postele, byli do sebe těsně zapleteni a hleděli na ně. Oba vypadali jako po boji. Na tělech jim ještě visely cáry jejich pyžam. Richard měl horní půlku těla docela obnaženou. Kůži na prsou měl rozpraskanou, jako by si ji opařil vařící vodou. Nekrvácel. Pod trhlinami bylo docela jasně vidět lesknoucí se maso temné barvy.

Angela vypadala na první pohled takřka normálně. Jen v očích měla stejně uštvaný výraz jako její muž. Oba se na příchozí dívali, jako by to byli úhlavní nepřátelé.

„Carle... co to...? Doktore, dělejte něco!“ Ethel cítila, jak jí srdce zaplavují návaly chladu a horka. „Říši...“

„Uklidni se!“ okřikl j i stroze Carl. Obrácený k doktorovi se zeptal tišším hlasem: „Drogy, doktore?“

Lékař zavrtěl hlavou. Udělal krok směrem k objímající se dvojici. „To jsem já, doktor Gibbon... Poznáváš mě, Richarde?“

Dýchal prudčeji, krev se rychleji valila mohutným, olejově lesklým tělem, které vysychalo pod oním nepřirozeně prudkým světlem.

Blížili se, rozestupovali se, jako by ho chtěli obklíčit. Jako by mu chtěli odříznout cestu k útěku.

Blázni!

Carla Donnera zarazil dunivý řev z Richardova hrdla. Ochable spustil nataženou ruku.

Když Ethel spatřila, že sebou Gibbon trhl a zarazil se stejně roztřesen jako ona, překonala ochromení a začala couvat ke dveřím.

Richardovo zachroptění zaslechla, když už stála jednou nohou na chodbě.

Otočila hlavu...

... a ještě stačila zahlédnout, jak doktor Gibbon zemřel. Stalo se to tak rychle! Doktor v momentu klesl k zemi, už když Ethel teprve pomalu začala chápat, že Richard vyskočil z postele, vrhl se ke starému lékaři, sevřel mu oběma rukama hlavu a prudce mu ji zvrátil dozadu.

Tak mu takřka hravě zlomil vaz.

Ethel zírala jako přimrazená.

„Chlapče...?“ vykoktal ze sebe Carl Donner a zvedl ruce. „Chlapče, nemůžeš přece...“

Richardova tvář se otočila jeho směrem. Obnažené maso pod natrženou kůží začalo pulsovat. Zašklebil se a pomalu se začal přibližovat k otci, Ethel otevřela ústa. Chtěla něco zakřičet, ale zmohla se jen na zachroptění. Její pohled zabloudil k Angele, která zůstala v posteli a sledovala dění bez sebemenší známky citového vzrušení.

„Richarde!“

Carl Donner se pokusil vložit do svého hlasu všechno, co by mohlo jeho řádícího syna zastavit.

Když se Richard dostal mezi něj a svou matku, přemohla Ethel ochromení a vycouvala ven, hnána už teď jen hrůzou a strachem. Na schodech zaslechla nelidský výkřik svého umírajícího manžela. Když se otočila, zahlédla, jak se na ni jako vzteklé zvíře řítí Richard.

„Jak daleko pokročil Green se svou prací?“ zeptal se generál Pounder do mikrofonu na svém psacím stole.

Major Healy s odpovědí poněkud zaváhal. Už to samo naznačovalo, jak to s táborem a s vnitřní situací v něm vypadá.

„Brzy tady budeme mít menší poradu. Iniciativa vyšla od něj. Chce si se Sondstrupem a s ostatními pohovořit o tom, co dosud zjistil. Výsledek rozhodne, zda budeme muset i nadále pokračovat v karanténě...“

Pounder zavrtěl hlavou, což Healy neviděl, protože spojení bylo tentokrát omezeno pouze na přenos slov.

„O tom rozhodnu já,“ opravil ho hlavní velitel celé oblasti. „Netušíte, jakému tlaku jsem vystaven, majore. V Bílém domě začínají ztrácet nervy. Pár fantastů vylíčko prezidentovi apokalyptickou vizi, která se podle jejich domněnek může stát skutečností, pokud nebudou naše informace správné. Víte, jaké informace mám na mysli...“

„Pokud jde o nebezpečí nákazy?“ zeptal se Healy. Pounder přisvědčil. „Docela jasně mi naznačili, co se ode mne očekává, jestli se kromě Runera vyskytne třeba jen jediný případ té obávané nákazy mimo DINOLAND.“

„A co se očekává, pane?“

Pounder mu to sdělil.

Hlas na druhém konci se zachvěl, když řekl: „To se nestane, pane. Za to vám ručím! Doktor Green mi není příliš sympatický, ale nepochybuji o jeho odborných kvalitách. Je přesvědčen, že možnost nákazy může vzniknout jen bodnutím moskyty nebo přímou výměnou tělesných tekutin s již nakaženou osobou...“

„Doufám, že budete mít pravdu,“ řekl Pounder. „Jinak... každopádně mě ale informujte o aktuálním vývoji. Já udělám, co bude v mých silách, abych omezil škody na minimum...“

Poté, co bylo spojení přerušeno, se generál unaveně opřel v křesle. Ve tváři se mu zračila tíha obrovské odpovědnosti. Sám se nepoznával v odrazu zrcadlové stěny. Ten člověk v uniformě, který tam sedí – rozložitý – v křesle, vypadá jako nesmiřitelný, ke všemu odhodlaný Bůh. Jakékoliv osobní pocity šly stranou. Věděl, že v případě potřeby

by neváhal prosadit přání vlády, které by Pentagon navrhl. I kdyby kvůli tomu měl lehnout popelem celý DINOLAND...

„Takže celý ten chaos v lidském těle způsobuje kapka dinosaurí krve přenesená moskytem? Pochopil jsem vás dobře?“

Green to potvrdil prostým přikývnutím.

Sešli se v majorově kanceláři ve třech. Přítomen byl i profesor Sondstrup, který se na chvíli vzdálil od dinosaurích vajec. Profesorův pokus, referovat o svých výsledcích, major Healy dost rázně zamítl a neprozradil, co mu přelétlo přes nos.

„Ponecháme zatím stranou, že si něco takového nedokážu představit,“ pokračoval Healy. „Momentálně mě zajímají jen dvě věci. Za prvé: je pravda, o čem jsem před chvílí ujistil generála – že totiž pro vnější svět neexistuje nebezpečí, že bude tou nákazou postižen?“

„Ne, pokud moskyti nepobodají někoho venku.“

„Invaze turistů už byla zastavena a hejno moskytů bylo, alespoň pokud se to dá odhadnout, eliminováno,“ připomenul Healy. „Jsou jiné možnosti nákazy nebo rozšíření? Musím to vědět přesně, doktore. Řekněte mi všechno, co víte. Je to důležité!“

„Bez moskytů, jako přenašečů, lze nebezpečí nákazy z velké části vyloučit,“ řekl Green. „Vzpomeňme si, že první případy nastaly po objevení onoho jezera a moskytů. Všude probíhala nákaza stejně. Kromě Runera byli všichni pobodáni. Výjimka Runer se dostal při rvačce do přímého kontaktu s krví předtím již nakaženého člověka. Tím je pravidlo – alespoň pokud to můžeme zatím říci – potvrzeno.“

Healy přikývl, ale nevypadal nijak klidněji. „Má druhá otázka zní: Budeme mít v dohledné době k dispozici prostředek, abychom mohli již postižené vyléčit? Je jich momentálně přece ještě pět.“

„To by byl až přespříštý krok,“ řekl Green.

„A jaký bude příštý?“

„Musíme určit druh dinosaura, jehož krev je za tu nákazu odpovědná. Moskyti ji způsobují pouze nepřímo. Doposud jsem měl, bohužel, pokud šlo o identifikaci, smůlu. Otestoval jsem všechny vzorky, které nám dal k dispozici Schneider.“

Náš kandidát mezi nimi není. To potvrzuje mou teorii, že druh dinosaura, který přichází v úvahu jako příčina oné nemoci, se k nám dostal až s oním jezerem.“

„Domníváte se, že jde o nějaké mořské zvíře?“ zeptal se Sondstrup.

Green pokrčil rameny. „Přinejmenším žije bezprostředně u jezera, ale pravděpodobněji v něm. A sotva je to skutečná ryba, protože tu by nepopíchlí moskyti.“

„Možná nějaký obojživelný druh?“ řekl Sondstrup.

„Kam tím míříte, doktore?“ zeptal se Healy očividně netrpělivý.

„Co potřebujete k tomu, abyste mohl učinit druhý krok?“

„Žádám vás,“ řekl Green, „abyste pokračovali – byť za poněkud změněných okolností – v misi výzkumné lodi Pangaea, která byla z určitých důvodů pozastavena. Její osádka by měla prozatím pracovat pro mne, to znamená, že musí sbírat vzorky krve. Jakmile budeme mít příslušný typ dinosaura a dostatečné množství jeho krve, mohl bych se pustit do přípravy účinného séra.“

„Jak dlouho by to trvalo?“

„Čím dříve s tím začneme, tím dříve budeme hotovi.“

„V pořádku,“ řekl Healy. „Zařídím vše potřebné...“

Ani slovem se nezmínil o svém rozhovoru s Pounderem a o ultimátu.

Sotva se ocitl sám, začaly se události valit jedna přes druhou. Ohlásili mu telefonický hovor zvenčí. Byl to generál osobně. Jeho hlas byl ještě bezvýraznější, když stroze popřel předchozí Haelyho ujištění: „Objevil se další případ, který má všechny příznaky té nákazy. V Shumway – jakémsi zapadákově v Arizoně.“

„To je odtud stovky mil, pane...“

„Proč mi to říkáte? Víte, co to znamená? To znamená, že už se nemohu spoléhat na vaše prohlášení a ujišťování. Znamená to, že budu muset jednat tak, jak to uznám za vhodné já sám...“

Uprostřed věty se náhle ozval zvuk, který Healyho napjaté nervy definitivně dorazil.

Jekot sirén.

Někde uvnitř tábora byl vyhlášen poplach. Několik vteřin poté, co se sirény rozezněly, vběhl do místnosti bez zaklepání pobočník.

„Nemocní, pane!“ hlásil celý udýchaný, aniž si všiml, co je s jeho nadřízeným. „Všech pět se dostalo přes karanténní zátarasy. Seržant

Flatstone je těžce raněn...!“

Noel Duchenay jako by se vznášel těsně nad zemí – tak neslyšně se blížil k Allanu Hunterovi a Nadě Bancroftové. Na čele a na horním rtu se mu perlil pot. Když se posadil mezi oba oceánology, vytáhl kapsník a otřel si jím obličej.

„Vy nás ale napínáte, Noeli,“ řekl Hunter. „Co se zase stalo? Proč jsme se museli tak naléhavě setkat? Green nám dal naději, že co nevidět bude nezbytně potřeba pokračovat ve výpravě s Pangaeou. My už...“

„Dávno byste to věděli, kdybyste mě pustil ke slovu,“ řekl Duchenay.

„Co bychom věděli?“ Nad’a měla vytříbený cit pro věci, které visely nevysloveny ve vzduchu. Od té doby, co byla několik minut klinicky mrtvá, se tato schopnost ještě posílila.

„Co vám slíbil Green, to nevím,“ odpověděl Duchenay. „Jde o vás, Nad’o, o vás osobně!“

Na chvíli to vypadalo, jako by se chtěl vyhnout jejímu přímému pohledu, ale vydržel. Ze všech v táboře právě on prodělal nejvýraznější změnu. Jeho charakter jako by pod tlakem událostí dozrál.

„O mě?“

„O vaše zdravotní problémy. Green mě zasvětil.“

Nad’a se podívala na Huntera. „To se smí?“

Hunter mávl rukou. „Noel je přítel. A Greena si také vážím.“

Nad’a si Duchenaye prohlížela skepticky a zároveň vzdorovitě.

„Fajn, takže co chcete? Zavřít mě jako ostatní? Doktor Green řekl...“

„Vím, co řekl doktor. O to vůbec nejde.“

„A oč tedy?“ vložil se do debaty opět Hunter.

Pot na Duchenayově čele ještě více zhoustl.

„Byla to čirá náhoda, že jsem na to narazil,“ řekl. „Když mě Green informoval o Nadě, právě jsem prohlížel statistiku časových skoků – aktuální vyhodnocení z počítače.“

„O čem to teď vlastně mluvíme?“ zeptala se Nad’a netrpělivě. „O

mně, nebo o nějakých časových skocích?“

„V žádném případě ne o nějakých. Duchenay položil ruce na stůl a zíral na něj, jako by tam spočívala odpověď na všechny otevřené otázky. „Hovořím stále o vás, Nad'o.“

„Tak to, prosím vás, dělejte tak, abych tomu rozuměla i já!“

Nad'a už nedbala na Hunterovy uklidňující posunky.

„Pokusím se. Kromě těch velkých dvou skoků, kterými se sem z pravěku dostalo jezero a všechno kolem, došlo v uplynulých dnech ještě k několika menším, které ovšem nepřinesly takřka žádné zvětšení rozlohy.“

„To se, pokud vím, děje pokaždé,“ řekl Hunter a i nadále se snažil Duchenaye chránit před Nadinou netrpělivostí. Její nervy zcela evidentně trpěly tím, že už nevěděla, jak na tom sama je. A nebylo tedy divu, že nejásala, když se objevil Duchenay a jítíl ránu.

„Správně. A o četnost a rozsah skoku mi taky vůbec nejde.“

„Ale?“ Nad'a sevřela rty a Hunter, který jí teď věnoval svou celou pozornost, poznal, proč se chovala tak podrážděně.

Byl to prostě strach, že by ji Duchenay mohl vzápětí konfrontovat s nepříjemnou pravdou. Protože Hunter ani na okamžik nezapochyboval, že Duchenay na něco narazil.

„Okamžik.“ Pokrčil rameny a zamnul si prsty. „Ještě jednou jsem si to ověřoval u Greena, než jsem šel za vámi. Pokud mi sdělil správné časové údaje, pak je ta shoda skutečně zářezující. Také nevím, proč je tomu tak. Je to prostě holé konstatování. Nad důsledky se musíme zamyslet společně...“

„Já se rovnou budu řídit Frohnovým vzorem,“ oznámila Nad'a a zařala ruce v pěst. „Budu vraždit!“

Duchenay se nedal zastrašit. I nadále zachovával rychlost svého výkladu. Jen náhodou se pak konečně dostal k jádru věci.

„Poslední dva otřesy časoprostorové soustavy,“ řekl pak směrem k Nadě, „se shodují přesně s vašimi... záchvaty.“

Poplach, který se vzápětí rozlehl stanici, je zvedl ze židlí...

Stanice byla bleskurychle prozesána. Ale záhy bylo jasné, že Lind-

bergh, Casallo, Burr, Emmerson a O'Keefe už dávno museli budovu opustit.

Právě když se ven vypotácel major Healy v doprovodu svého po-
bočníka, dostali vysílačkou hlášení jedné z hlídek u oplocení.

„Jsou tady – blíží se... Co mám dělat?“

Healy si dal popsat přesnou polohu a poslal tam ozbrojené koman-
do. „Střílejte jen v případě, že na vás zaútočí!“ nařídil.

V tomto rozkazu se naplno ukázalo, jak dosud málo chápali pravé
důsledky oné nemoci.

A ještě výrazněji se to projevilo na tom, co se odehrálo před očima
Healyho a jeho lidí, když dorazili na místo, odkud dostali hlášení.

Stali se už svědky finále. Konce, jenž následoval po proměně, kte-
rou by nedokázal pochopit nikdo, kdo by se jí nebyl bezprostředně
účastnil.

Pět nemocných překonalo bezpečnostní zónu před plotem stejně
jak to před nimi udělal Sy Kidredge. Poslední metry absolvovali
takřka sprintem!

Jako zoufalci, řítící se do temné propasti, se vrhli s rozpřaženými
pažemi na zátaras.

Vypnout proud – blesklo hlavou Healymu. Střílet do nohou...

Ale na podobné rozkazy už bylo pozdě.

Pět mužů vzplálo takřka současně ještě dříve, než se dotkli plotu.
Ani jeden z nich nevykřikl. Smrt nastala naprosto neslyšně.

Holohlavý Casallo hořel nejdéle.

KONEC OSMÉ ČÁSTI

S našimi hrdiny
se opět setkáte
v příští části seriálu
NÁVRAT DINOSAURŮ
nazvané
KOMANDO SEBEVRAHŮ